

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Nummer

Inhoud

Bladzijde

I Mededelingen

Hof van Justitie

HOF VAN JUSTITIE

2003/C 70/01	Zaak C-450/02: Verzoek van het Bundesfinanzhof van 4 september 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Kassel-Goethestraße, en Qualitair Engineering Services Ltd	1
2003/C 70/02	Zaak C-453/02: Verzoek van het Bundesfinanzhof van 6 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Gladbeck en Edith Linneweber	1
2003/C 70/03	Zaak C-454/02: Verzoek van het Bundessozialgericht van 30 oktober 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Karin Bautz en AOK Baden-Württemberg	1
2003/C 70/04	Zaak C-462/02: Verzoek van het Bundesfinanzhof van 6 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Herne-West en Savvas Akritidis	2
2003/C 70/05	Zaak C-467/02: Verzoek van Verwaltungsgericht Stuttgart van 19 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Inan Cetinkaya en Land Baden-Württemberg	2

2003/C 70/06	Zaak C-3/03 P: Hogere voorziening, op 7 januari 2003 ingesteld door Matratzen Concord GmbH, voorheen Matratzen Concord AG, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 23 oktober 2002 in zaak T-6/01, Matratzen Concord GmbH, voorheen Matratzen Concord AG, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)	3
2003/C 70/07	Zaak C-12/03 P: Hogere voorziening, op 13 januari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 25 oktober 2002 in zaak T-5/02, Tetra Laval BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	3
2003/C 70/08	Zaak C-13/03 P: Hogere voorziening, op 13 januari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 25 oktober 2002 in zaak T-80/02, Tetra Laval BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	5
2003/C 70/09	Zaak C-17/03: Verzoek van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 13 november 2002 om een prejudiciële beslissing in de zaak 1. Vereniging voor Energie, Milieu en Water, 2. Amsterdam Power Exchange Spotmarket B.V. en 3. N.V. Eneco tegen de Directeur van de Dienst uitvoering en toezicht energie, derde belanghebbende partij zijnde B.V. Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor	6
2003/C 70/10	Zaak C-18/03 P: Hogere voorziening, op 17 januari 2003 ingesteld door Vela SRL en Tecnagrind SL tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer) van 7 november 2002 in de gevoegde zaken T-141/99, T-142/99, T-150/99 en T-151/99, Vela SRL en Tecnagrind SL tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	6
2003/C 70/11	Zaak C-19/03: Verzoek van het Landgericht München van 17 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Verbraucher-Zentrale Hamburg e.V. en 02 (Germany) GmbH & Co. OHG	7
2003/C 70/12	Zaak C-20/03: Verzoek van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge van 17 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen 1) M. Burmanjer, 2) R.A. van der Linden en 3) A. de Jong	7
2003/C 70/13	Zaak C-22/03: Verzoek van de Rechtbank te Rotterdam van 21 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in de zaak Optiver B.V. en 38 andere partijen tegen de Stichting Autoriteit Financiële Markten	8
2003/C 70/14	Zaak C-23/02: Verzoek van het Tribunale Ordinario di Torino — Vierde strafkamer — van 13 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in de aldaar dienende strafzaak tegen Michel Mulliez e.a.	8
2003/C 70/15	Zaak C-24/03: Beroep, op 15 januari 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	9

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
2003/C 70/16	Zaak C-25/02: Verzoek van het Bundesfinanzhof van 29 augustus 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Bergisch Gladbach en Hans U. Hundt-Eßwein	10
2003/C 70/17	Zaak C-27/03: Beroep, op 23 januari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk België	11
2003/C 70/18	Zaak C-28/03: Verzoek van het Symvoulio tis Epikrateias (Griekse Raad van State) van 23 oktober 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Epikouriko Kefalaio Asfaliseos Efthynis ex Atychimaton Aftokiniton (Hulpfonds aansprakelijkheidsverzekering auto-ongevallen) en de minister van Ontwikkeling	11
2003/C 70/19	Zaak C-29/03: Beroep, op 27 januari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen ITEC — Instituto Tecnológico para Europa Comunitária	12
2003/C 70/20	Zaak C-30/03: Beroep, op 27 januari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen ITEC — Instituto Tecnológico para Europa Comunitária	12
2003/C 70/21	Zaak C-34/03: Verzoek van de Raad van State (België), Afdeling Administratie van 27 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Fabricom en Belgische staat	13
2003/C 70/22	Zaak C-35/03: Beroep, op 31 januari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland	13
2003/C 70/23	Zaak C-37/03 P: Hogere voorziening, op 3 februari 2003 ingesteld door BioID AG, in gerechtelijke liquidatie, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 5 december 2002 in zaak T-91/01, BioID AG, in gerechtelijke liquidatie, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)	14
2003/C 70/24	Zaak C-38/03: Beroep, op 3 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België	14
2003/C 70/25	Zaak C-39/03 P: Hogere voorziening, op 3 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer — uitgebreid) van 26 november 2002 in de gevoegde zaken T-74/00, T-76/00, T-83/00, T-84/00, T-85/00, T-132/00, T-137/00 en T-141/00, Artegoda GmbH, Bruno Farmaceutici e.a., Schuck GmbH, Laboratorios Roussel Lda, Laboratoires Roussel Diamant Sàrl, Roussel Iberica SA, Gerot Pharmazeutika GmbH, Cambridge Healthcare Supplies Ltd en Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	15

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
2003/C 70/26	Zaak C-43/03: Beroep, op 3 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	16
2003/C 70/27	Zaak C-46/03: Beroep, op 7 februari 2003 ingesteld door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tegen Commissie	17
2003/C 70/28	Zaak C-48/03: Beroep, op 10 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Portugese Republiek	18
2003/C 70/29	Zaak C-49/03: Verzoek van de Cour d'appel de Rennes van 5 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Alain Rousseau en Association Comite economique regional fruits et legumes de Bretagne (CERAFEL)	18
2003/C 70/30	Zaak C-66/03: Beroep, op 14 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	19
GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
2003/C 70/31	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 23 januari 2003 in zaak T-53/00: Serena Angioli tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Beroep tot nietigverklaring — Intern vergelijkend onderzoek voor aanstelling in vaste dienst van tijdelijk functionarissen — Niet-plaatsing op lijst van geschikte kandidaten — Geheim van werkzaamheden van jury)	20
2003/C 70/32	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 15 januari 2003 in de gevoegde zaken T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 en T-272/01: Philip Morris International Inc. e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Besluit tot instelling van beroep in rechte voor rechterlijke instantie van derde Staat — Beroep tot nietigverklaring — Begrip beschikking in de zin van artikel 230, vierde alinea, EG — Ontvankelijkheid”)	20
2003/C 70/33	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 12 december 2002 in zaak T-110/01: Vedral SA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) („Gemeenschapsmerk — Oppositieprocedure — Ouder woordmerk SAINT-HUBERT 41 — Aanvraag voor inschrijving van beeldmerk met woord „HUBERT” als gemeenschapsmerk — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94”)	21
2003/C 70/34	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 15 januari 2003 in zaak T-171/01: Institut de l'audiovisuel et des télécommunications en Europe (IDATE) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Arbitragebeding — Communautair programma „Trans-European Telecommunications Networks” — Overeenkomst betreffende organisatie van seminaries over gebruik van Euro-ISDN — Te vergoeden kosten”)	21

2003/C 70/35	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 23 januari 2003 in zaak T-181/01: Chantal Hectors tegen Europees Parlement (Ambtenaren — Tijdelijk functionarissen — Aanwerving — Motivering — Kennelijk verkeerde beoordeling — Gelijke behandeling van mannen en vrouwen)	22
2003/C 70/36	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 11 december 2002 in zaak T-82/02: Wolf-Dieter Yorck von Wartenburg tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Beroepstermijn — Kennelijke niet-ontvankelijkheid)	22
2003/C 70/37	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 16 januari 2003 in zaak T-201/02: Pierre Tomarchio tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Weigering van herindeling van ambtenaar door instelling van herkomst — Beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen instelling waarnaar ambtenaar is overgeplaatst — Niet-ontvankelijkheid)	22
2003/C 70/38	Zaak T-355/02: Beroep, op 4 december 2002 ingesteld door Mühlens GmbH & Co. KG tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)	23
2003/C 70/39	Zaak T-387/02: Beroep, op 13 december 2002 ingesteld door Dorte Schmidt-Brown tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
2003/C 70/40	Zaak T-397/02: Beroep, op 19 december 2002 ingesteld door Arla Foods e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
2003/C 70/41	Zaak T-6/03: Beroep, op 9 januari 2003 ingesteld door R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc. en RJR Acquisition Corp. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ..	25
2003/C 70/42	Zaak T-8/03: Beroep, op 10 januari 2003 ingesteld door El Corte Inglés tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)	26
2003/C 70/43	Zaak T-11/03: Beroep, op 15 januari 2003 ingesteld door E. Afari tegen de Europese Centrale Bank	27
2003/C 70/44	Zaak T-13/03: Beroep, op 16 januari 2003 ingesteld door Nintendo Co, Ltd en Nintendo of Europe GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2003/C 70/45	Zaak T-15/03: Beroep, op 15 januari 2003 ingesteld door José Luis Zuazaga Meabe tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)	28
2003/C 70/46	Zaak T-18/03: Beroep, op 17 januari 2003 ingesteld door CD-Contact Data tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	29

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 70/47	Zaak T-20/03: Beroep, op 22 januari 2003 ingesteld door KAHLA/Thüringen Porzellan GmbH tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	29
2003/C 70/48	Zaak T-24/03: Beroep, op 30 januari 2003 ingesteld door Antonio Aresu tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	30
2003/C 70/49	Zaak T-26/03: Beroep, op 28 januari 2003 ingesteld door LEP International B.V. tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	31
2003/C 70/50	Zaak T-27/03: Beroep, op 30 januari 2003 ingesteld door SP SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	31
2003/C 70/51	Zaak T-29/03: Beroep, op 27 januari 2003 ingesteld door Comunidad Autónoma de Andalucía tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	32
2003/C 70/52	Zaak T-30/03: Beroep, op 30 januari 2003 ingesteld door Specialarbejderforbundet i Danmark SID tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	32
2003/C 70/53	Zaak T-31/03: Beroep, op 31 januari 2003 ingesteld door Grupo Sada p.a. S.A. tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)	33

II Voorbereidende besluiten

.....

III Bekendmakingen

2003/C 70/54	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	
	PB C 55 van 8.3.2003	35

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

Verzoek van het Bundesfinanzhof van 4 september 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Kassel-Goethestraße, en Qualitair Engineering Services Ltd

(Zaak C-450/02)

(2003/C 70/01)

Het Bundesfinanzhof heeft bij beschikking van 4 september 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 december 2002, in het geding tussen Finanzamt Kassel-Goethestraße, en Qualitair Engineering Services Ltd., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Is het in strijd met artikel 49 EG wanneer binnenlandse werkgevers wel, maar buitenlandse werkgevers die hun werknemers ter beschikking stellen, niet zijn vrijgesteld van de verplichting om loonbelasting in te houden, wanneer het betaalde loon krachtens een verdrag ter vermijding van dubbele belasting moet worden vrijgesteld van loonbelasting?

Verzoek van het Bundesfinanzhof van 6 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Gladbeck en Edith Linneweber

(Zaak C-453/02)

(2003/C 70/02)

Het Bundesfinanzhof heeft bij beschikking van 6 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 december 2002, in het geding tussen Finanzamt Gladbeck en Edith Linneweber, het Hof van Justitie van de Europese

Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 13, B, sub f, van richtlijn 77/388/EEG⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een lidstaat de organisatie van een kansspel niet aan BTW mag onderwerpen wanneer de organisatie van een dergelijk kansspel door een erkende openbare speelbank is vrijgesteld?
2. Verbiedt artikel 13, B, sub f, van richtlijn 77/388/EEG een lidstaat reeds dan de exploitatie van een speelautomaat aan BTW te onderwerpen wanneer de exploitatie van een speelautomaat door een erkende openbare speelbank is vrijgesteld, of moet bovendien vaststaan dat de buiten speelbanken geëxploiteerde speelautomaten op essentiële punten, zoals bijvoorbeeld de maximum inzet of maximum winst, vergelijkbaar zijn met de speelautomaten in speelbanken?
3. Kan een speelautomatenexploitant zich op de belastingvrijstelling uit hoofde van artikel 13, B, sub f, van richtlijn 77/388/EEG beroepen?

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.06.1977, blz. 1.

Verzoek van het Bundessozialgericht van 30 oktober 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Karin Bautz en AOK Baden-Württemberg

(Zaak C-454/02)

(2003/C 70/03)

Het Bundessozialgericht heeft bij beschikking van 30 oktober 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 december 2002, in het geding tussen Karin Bautz en AOK

Baden-Württemberg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Staan de artikelen 49 en 50 EG-Verdrag eraan in de weg dat een lidstaat die zijn ziektekostenverzekeringsstelsel volgens het beginsel van verstrekkingen in natura heeft ingericht en de ambulante geneeskundige zorg laat verstrekken door erkende artsen, een vergoeding van de kosten bij een beroep op niet-erkende artsen — ook bij een behandeling in een andere lidstaat — alleen toestaat wanneer een volgens de algemeen erkende stand van de geneeskunde passende behandeling binnen het stelsel van verstrekkingen in natura niet mogelijk is?
2. Indien dit als een ontoelaatbare belemmering van het vrij verrichten van diensten wordt beschouwd, staan genoemde bepalingen van het EG-Verdrag dan toe dat het Duitse recht — behalve in noodgevallen — een vergoeding van de kosten van elders verkregen medische prestaties afhankelijk maakt van het feit dat vooraf een beslissing van het ziekenfonds over de gerechtvaardigheid van de niet-contractuele behandeling werd verkregen?

Verzoek van het Bundesfinanzhof van 6 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Herne-West en Savvas Akritidis

(Zaak C-462/02)

(2003/C 70/04)

Het Bundesfinanzhof heeft bij beschikking van 6 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 23 december 2002, in het geding tussen Finanzamt Herne-West en Savvas Akritidis, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Verbiedt artikel 13, B, sub f, van richtlijn 77/388/EEG⁽¹⁾ een lidstaat reeds dan de organisatie van een kaartspel aan BTW te onderwerpen wanneer de organisatie van een kaartspel door een erkende openbare speelbank is vrijgesteld, of moet bovendien vaststaan dat de buiten speelbanken georganiseerde kaartspelen op essentiële punten, zoals bijvoorbeeld de maximuminzet of maximumwinst, vergelijkbaar zijn met kaartspelen in speelbanken?

2. Kan een organisator zich op de belastingvrijstelling uit hoofde van artikel 13, B, sub f, van richtlijn 77/388/EEG beroepen?

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.06.1977, blz. 1.

Verzoek van Verwaltungsgericht Stuttgart van 19 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Inan Cetinkaya en Land Baden-Württemberg

(Zaak C-467/02)

(2003/C 70/05)

Het Verwaltungsgericht Stuttgart heeft bij beschikking van 19 december 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 december 2002, in het geding tussen Inan Cetinkaya en Land Baden-Württemberg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Valt het in de Bondsrepubliek geboren kind van een tot de legale arbeidsmarkt behorende Turkse werknemer onder de werkingssfeer van artikel 7, eerste zin, ARB 1/80, wanneer zijn verblijf sinds zijn geboorte — in elk geval tot het bereiken van de meerderjarigheid — (vooralsnog) slechts wordt toegestaan om de eenheid van het gezin in stand te houden, of, ingeval van een vrijstelling van vergunning, om deze reden niet wordt beëindigd?
2. Kan het in artikel 7, eerste zin, tweede streepje, ARB 1/80 bedoelde recht van gezinsleden op vrije toegang tot de arbeidsmarkt en verblijf slechts overeenkomstig artikel 14 ARB 1/80 worden beperkt?
3. Impliceert een veroordeling tot een jeugdstraf van drie jaar dat de arbeidsmarkt definitief wordt verlaten en derhalve dat de rechten van artikel 7, eerste zin, tweede streepje, ARB 1/80 tenietgaan, ook wanneer enerzijds concreet de mogelijkheid bestaat dat slechts een deel van de straf moet worden uitgezeten, doch anderzijds na de voorlopige invrijheidstelling een ontwenningsskuur moet worden gevolgd en de betrokkene tijdens deze periode niet ter beschikking van de arbeidsmarkt is?
4. Vormt het verlies van een baan, resp. de onmogelijkheid om in geval van werkloosheid werk te zoeken, die het gevolg is van de veroordeling tot een (onvoorwaardelijke) vrijheidsstraf, eo ipso vrijwillige werkloosheid in de zin van artikel 6, lid 2, tweede zin, ARB 1/80, waardoor het verlies van de rechten van artikel 6, lid 1, en 7, eerste zin, ARB 1/80 niet wordt verhinderd?

5. Is dit eveneens zo wanneer kan worden gerekend op een invrijheidstelling binnen een afzienbare en redelijke termijn, doch daaraanvolgend een ontwenningsskuur moet worden gevolgd en pas na het behalen van een hoger diploma werk kan worden aangenomen?
6. Moet artikel 14 ARB 1/80 aldus worden uitgelegd dat in een gerechtelijke procedure rekening moet worden gehouden met een sinds de laatste administratieve beslissing ten gunste van de betrokkene ingetreden wijziging waardoor een beroep op een beperking in de zin van artikel 14 ARB 1/80 ontoelaatbaar wordt?

Hogere voorziening, op 7 januari 2003 ingesteld door Matratzen Concord GmbH, voorheen Matratzen Concord AG, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 23 oktober 2002 in zaak T-6/01, Matratzen Concord GmbH, voorheen Matratzen Concord AG, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak C-3/03 P)

(2003/C 70/06)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 7 januari 2003 hogere voorziening ingesteld door Matratzen Concord GmbH, vertegenwoordigd door W.-W. Wodrich, Rechtsanwalt, Huyssenallee 58-64, D-45128 Essen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, bijgestaan door Zenz, Helber, Hosbach & Partner, Patentanwälte, Huyssenallee 58-64, D-45128 Essen, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 23 oktober 2002 in zaak T-6/01, Matratzen Concord GmbH, voorheen Matratzen Concord AG, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen).

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 23 oktober 2002 in zaak T-6/01 te vernietigen⁽¹⁾;
- de oppositie van de andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van 21 april 1998 (BHIM — zaaknr. B 32 500) af te wijzen;
- het BHIM en de andere partij in de procedure voor de kamer van beroep te verwijzen in de kosten van de procedure voor de oppositieafdeling en voor de kamer van beroep van het BHIM, alsmede in de kosten van de procedure voor het Gerecht en van deze hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

- Schending van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94: het aangevraagde merk „MATRATZEN markt CONCORD”, bestaande uit een beeldelement en drie woorden, en het oppositiemerk „Matratzen” stemmen niet overeen, maar zijn volledig verschillend. Het Gerecht heeft zijn beoordeling niet gebaseerd op de door de merken opgeroepen totaalindruk en is dus voorbijgegaan aan het grondbeginsel van het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-251/95 (Sabel). De vaststelling, dat alleen het woord „MATRATZEN” een stempel drukt op het aangevraagde merk, is in strijd met de beginselen van de logica en de ervaringsregels.
- Schending van het beginsel van het vrije verkeer van goederen (art. 28 en 30 EG): de op het oudere merk gebaseerde oppositie maakt misbruik van een formele rechtspositie uit. Dit werd door het Gerecht onvoldoende in aanmerking genomen.

⁽¹⁾ PB 2003, C 19.

Hogere voorziening, op 13 januari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 25 oktober 2002 in zaak T-5/02, Tetra Laval BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-12/03 P)

(2003/C 70/07)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 13 januari 2003 hogere voorziening ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Petite, A. Whelan en P. Hellström als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 25 oktober 2002 in zaak T-5/02⁽¹⁾, Tetra Laval BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 2002 in zaak T-5/02, Tetra Laval BV tegen Commissie, te vernietigen;
- Tetra Laval BV te verwijzen in de kosten van de Commissie.

*Middelen en voornaamste argumenten***1. Onjuiste rechtsopvatting over de maatstaf van bewijsvoering en rechterlijke toetsing**

De Commissie stelt dat het Gerecht van eerste aanleg op twee samenhangende punten blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting:

- 1) de door het Gerecht van eerste aanleg in het bestreden arrest aangevoerde maatstaf van rechterlijke toetsing bevat een innerlijke tegenspraak en is niet in overeenstemming met artikel 230 EG, noch met artikel 2 van de concentratieverordening ⁽²⁾.
- 2) door deze maatstaf rechterlijke toetsing toe te passen, overschrijdt het Gerecht van eerste aanleg de bevoegdheid van de gemeenschapsrechter inzake de toetsing van administratieve handelingen van de Commissie, in het bijzonder door op een aantal cruciale punten zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van de Commissie.

De Commissie stelt dat het Gerecht van eerste aanleg zichzelf tegenspreekt door een toetsingsmaatstaf te willen toepassen die gebaseerd is op de kennelijke beoordelingsfout, terwijl het in werkelijkheid een andere maatstaf hanteert.

De Commissie stelt eveneens dat de door het Gerecht van eerste aanleg in het bestreden arrest geëiste maatstaf van de bewijsvoering de maatstaf van de wettigheidstoetsing van communautaire handelingen overschrijdt. Artikel 230 EG verleent de gemeenschapsrechter de bevoegdheid de wettigheid van de handelingen van de instellingen na te gaan. De Commissie is van oordeel dat het Gerecht van eerste aanleg, door in het arrest te verwijzen naar „kennelijke beoordelingsfout”, de van de Commissie geëiste maatstaf van bewijsvoering voor het verbieden van een concentratie aanzienlijk heeft verhoogd, en daarbij verder is gegaan dan de wettigheidstoetsing. In wezen poogt het Gerecht een maatstaf toe te passen die gebaseerd is op het feit dat de Commissie het Hof dient te „overtuigen”, in plaats van een maatstaf die is gebaseerd op het feit dat verzoeker een omtrent de feiten of het omtrent het recht of een kennelijke beoordelingsfout van de Commissie dient aan te tonen. Deze maatstaf leidt ertoe dat het Gerecht van eerste aanleg zijn beoordeling onwettig in de plaats stelt van die van de Commissie.

2. Onjuiste rechtsopvatting door van de Commissie te eisen dat zij de gevolgen beoordeelt van de „onwettigheid” van een bepaalde gedraging op de intentie van de door fusie ontstane onderneming om van het hefboomeffect gebruik te maken, en louter corrigerende maatregelen in aanmerking neemt — schending van de artikelen 2 en 8 van de verordening

De Commissie stelt dat het Gerecht van eerste aanleg, door van haar te eisen dat zij rekening houdt met de gevolgen van

de onwettigheid van bepaalde gedragingen en dat zij beloften, zich niet schuldig te maken aan misbruik opleverend gedrag, als potentiële corrigerende maatregelen beschouwt, blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en in het bijzonder de artikelen 2 en 8 van de verordening heeft geschonden.

De door het Gerecht van eerste aanleg gegeven interpretatie is ten dele ook gedeeltelijk, niet in overeenstemming met de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht (het gelijkheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld). Door tot zijn bevindingen te komen, heeft het Gerecht van eerste aanleg ook de inhoud van de beschikking ⁽³⁾ verdraaid. Deze onjuiste rechtsopvattingen hebben gevolgen voor de hele beoordeling van de beschikking door het Gerecht van eerste aanleg en beïnvloeden de uitkomst van de onderhavige zaak. Bijgevolg zou het arrest moeten worden vernietigd.

3. Onjuiste rechtsopvatting door niet in te stemmen met de door de Commissie gemaakte afbakening van markten voor producten met een specifieke bestemming voor SBM-machines

De Commissie stelt dat het Gerecht van eerste aanleg, door te oordelen „dat de bestreden beschikking van de afbakening van verschillende deelmarkten van SBM-machines volgens hun bestemming niet voldoende onderbouwt” en dat „bijgevolg de enige in aanmerking te nemen deelmarkten die van de machines met hoge en lage capaciteit zijn”, blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en in het bijzonder artikel 2 van de concentratieverordening heeft geschonden.

4. Onjuiste rechtsopvatting door het oordeel van de Commissie over de versterking van de machtspositie van Tetra inzake karton niet over te nemen — schending van artikel 2 van de verordening, verdraaiing van de feiten en nalaten rekening te houden met argumenten van de Commissie

De Commissie stelt dat het Gerecht van eerste aanleg, door te oordelen dat aan de hand van het bewijsmateriaal waarop de bestreden beschikking is gebaseerd, niet rechtens genoegzaam kon worden vastgesteld dat de gevolgen van de gewijzigde concentratie op de situatie van Tetra, vooral wat de markten voor aseptisch karton betreft, namelijk de uitschakeling van Sidel als mogelijke concurrent, van dien aard zijn dat zij aan de voorwaarden van artikel 2, lid 3, van de verordening voldoen, blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

De beschikking was gebaseerd op een horizontale analyse van de uitschakeling van mogelijke concurrentie. Op de kartonmarkt heeft Tetra een sterke machtspositie, met een marktaandeel van meer dan 80 % in aseptisch karton. De concurrentie is zo al aanzienlijk verzwakt. De belangrijkste gevaren voor Tetra wat het in karton verpakken van gevoelige producten betreft, komen van buiten de kartonmarkt, en in

het bijzonder van de groeiende markt voor PET, waarin Sidel met een marktaandeel van 60 % voor SBM-machines marktleider is wat capaciteit betreft. Door Sidel op te kopen heeft Tetra de concurrentie van de grootste leverancier van PET uitgeschakeld en zijn machtspositie op de kartonmarkt versterkt.

(1) PB C 68, 16.03.2002, blz. 19.

(2) Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle van concentraties van ondernemingen (PB L 395, 30.12.1989, blz. 1).

(3) Beschikking C (2001) 3345 def. van de Commissie van 30 oktober 2001, waarbij een concentratie onverenigbaar is verklaard met de gemeenschappelijke markt, zaak COMP/M.2416 — Tetra Laval/Sidel.

Hogere voorziening, op 13 januari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 25 oktober 2002 in zaak T-80/02, Tetra Laval BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-13/03 P)

(2003/C 70/08)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 13 januari 2003 hogere voorziening ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Petite, A. Whelan en P. Hellström als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 25 oktober 2002 in zaak T-80/02⁽¹⁾, Tetra Laval BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 2002 in zaak T-80/02 te vernietigen;
- Tetra Laval BV te verwijzen in de kosten van de Commissie.

Middelen en voornaamste argumenten

Op 30 oktober 2001 heeft de Commissie overeenkomstig artikel 8, lid 3, van de concentratieverordening⁽²⁾ een beschikking gegeven waarbij de aangemelde concentratie tussen Tetra Laval SA, een 100 %-dochteronderneming van Tetra Laval BV („Tetra”), en Sidel SA werd verboden („de onverenigbaarheidsbeschikking”) ⁽³⁾.

Aangezien de concentratie reeds tot stand was gebracht, zond de Commissie een mededeling van punten van bezwaar, waarop Tetra antwoordde, en organiseerde zij een hoorzitting met de bedoeling een beschikking te geven waarbij overeenkomstig artikel 8, lid 4, van de verordening maatregelen worden gelast om weer een daadwerkelijke mededinging tot stand te brengen. Op 30 januari 2002 gaf de Commissie een dergelijke beschikking („de scheidingsbeschikking”).

In artikel 1 van de scheidingsbeschikking wordt Tetra gelast „afstand te doen van Sidel ... overeenkomstig de in de bijlage van deze beschikking omschreven modaliteiten”. In punt 1, lid 5, van de bijlage wordt van Tetra geëist dat zij haar gehele deelneming in Sidel afstoot. Punt 4, lid 1, van de bijlage bepaalt een precieze termijn waarbinnen de scheiding moet zijn voltooid.

Bij afzonderlijke verzoekschriften vorderde Tetra nietigverklaring van zowel de onverenigbaarheidsbeschikking (zaak T-5/02) als de scheidingsbeschikking (T-80/02). Het Gerecht heeft in beide zaken uitspraak gedaan op 25 oktober 2002.

In zijn arrest in zaak T-5/02 heeft het Gerecht van eerste aanleg de onverenigbaarheidsbeschikking nietig verklaard.

In zijn arrest in zaak T-80/02 („het bestreden arrest”) heeft het Gerecht van eerste aanleg opgemerkt dat de concentratie tot stand was gekomen en dat de scheiding van de erbij betrokken ondernemingen de logische consequentie van de onverenigbaarheidsbeschikking was. Het voegde eraan toe dat het geven van een scheidingsbeschikking onderstelt dat de voorafgaande onverenigbaarheidsbeschikking geldig is. Bijgevolg ontnemt de nietigverklaring van de onverenigbaarheidsbeschikking de scheidingsbeschikking elke rechtsgrondslag. Het Gerecht van eerste aanleg concludeert dat, aangezien het in zijn arrest in zaak T-5/02 de onverenigbaarheidsbeschikking nietig had verklaard, het beroep tot nietigverklaring van de scheidingsbeschikking moest worden toegewezen, zonder de andere door Tetra aangevoerde middelen te onderzoeken.

De Commissie heeft tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg in zaak T-5/02 hogere voorziening ingesteld met betrekking tot een aantal rechtsvragen. Indien deze hogere voorziening zou leiden tot vernietiging van het arrest van het Gerecht van eerste aanleg in die zaak, zou het arrest van het Gerecht van eerste aanleg in zaak T-80/02 gebaseerd zijn op een premisse die blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting, met name de nietigheid van de onverenigbaarheidsbeschikking. Precies omdat de nietigverklaring van de onverenigbaarheidsbeschikking de enige grond was voor de nietigverklaring van de scheidingsbeschikking, zou de nietigheid van het arrest waarbij de eerstgenoemde beschikking nietig wordt verklaard, de vernietiging van het arrest waarbij de laatstgenoemde beschikking nietig wordt verklaard, met zich brengen.

De Commissie vordert daarom, op basis van de gedetailleerde opmerkingen rehtens in haar hogere voorziening in zaak T-5/02, vernietiging van het bestreden arrest indien blijkt dat tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg in zaak T-5/02 met succes hogere voorziening werd ingesteld.

(¹) PB C 156, 29.06.2002, blz. 27.

(2) Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle van concentraties van ondernemingen (PB L 395, 30.12.1989, blz. 1).

(3) Beschikking C (2001) 3345 def. van de Commissie van 30 oktober 2001, waarbij een concentratie onverenigbaar is verklaard met de gemeenschappelijke markt (Zaak COMP/M.2416 — Tetra Laval/Sidel).

Verzoek van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 13 november 2002 om een prejudiciële beslissing in de zaak 1. Vereniging voor Energie, Milieu en Water, 2. Amsterdam Power Exchange Spotmarket B.V. en 3. N.V. Eneco tegen de Directeur van de Dienst uitvoering en toezicht energie, derde belanghebbende partij zijnde B.V. Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor

(Zaak C-17/03)

(2003/C 70/09)

Het College van Beroep voor het bedrijfsleven heeft bij uitspraak van 13 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 16 januari 2003, in de zaak 1. Vereniging voor Energie, Milieu en Water, 2. Amsterdam Power Exchange Spotmarket B.V. en 3. N.V. Eneco tegen de Directeur van de Dienst uitvoering en toezicht energie, derde belanghebbende partij zijnde B.V. Nederlands Elektriciteit Administratiekantoor, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- I. a) Kan artikel 86, tweede lid, EG worden ingeroepen om te rechtvaardigen dat aan een onderneming, die voorheen belast was met het beheer van een dienst van algemeen economisch belang en in het kader van dit beheer bepaalde verplichtingen is aangegaan, na het beëindigen van de haar toevertrouwde bijzondere taak nog een bijzonder recht wordt toegekend teneinde die verplichtingen te kunnen afwikkelen?
- b) Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, is dan een regeling die voorziet in toekenning bij voorrang gedurende een periode van tien jaar van (aflopend) de helft tot een kwart van de landgrensoverschrijdende transportcapaciteit voor elektriciteit aan de betrokken onderneming niettemin ongeldig, omdat zij
 1. niet proportioneel zou zijn in verhouding tot het ermee gediende — publieke — belang;
 2. het handelsverkeer zou beïnvloeden in een mate die strijdig is met het belang van de Gemeenschap?

- II. a) Moet artikel 7, vijfde lid, van de Elektriciteitsrichtlijn (¹) aldus worden uitgelegd dat het daarin vervatte discriminatieverbod beperkt is tot de opdracht aan de netbeheerder zich te onthouden van het maken van onderscheid bij het verlenen van toegang tot het net door middel van technische voorschriften?

Zo ja, is dan een allocatiemethode met betrekking tot landgrensoverschrijdende transportcapaciteit van elektriciteit aan te merken als een technisch voorschrift in de zin van genoemde bepaling?

- b) Is in het geval dat de allocatiemethode is aan te merken als een technisch voorschrift, of in het geval artikel 7, vijfde lid van de Electriciteitsrichtlijn niet beperkt is tot technische voorschriften, een regeling waarbij bij voorrang landgrensoverschrijdende transportcapaciteit ter beschikking wordt gesteld ten behoeve van in het kader van een bijzondere publieke taak afgesloten contracten verenigbaar met het in dit artikel vervatte discriminatieverbod?

(¹) Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit (PB L 027 van 30.01.1997, blz. 20).

Hogere voorziening, op 17 januari 2003 ingesteld door Vela SRL en Tecnagrind SL tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer) van 7 november 2002 in de gevoegde zaken T-141/99, T-142/99, T-150/99 en T-151/99, Vela SRL en Tecnagrind SL tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-18/03 P)

(2003/C 70/10)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 17 januari 2003 hogere voorziening ingesteld door Vela SRL en Tecnagrind SL, vertegenwoordigd door M. Carretta, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Derde kamer) van 7 november 2002 in de gevoegde zaken T-141/99, T-142/99, T-150/99 en T-151/99, Vela SRL en Tecnagrind SL tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwiranten concluderen dat het den Hove behage:

1. Ten gronde, primair:
 - nietig te verklaren beschikking C (1999) 540 van de Commissie van 9 maart 1999

- nietig te verklaren beschikking C (1999) 541 van de Commissie van 4 maart 1999
- nietig te verklaren beschikking C (1999) 532 van de Commissie van 4 maart 1999
- nietig te verklaren beschikking C (1999) 533 van de Commissie van 4 maart 1999

subsidiair, de aan de Commissie terug te betalen bedragen van de bijstand te verlagen tot de door het Hof te bepalen bedragen.

2. Als maatregel van instructie, de in de onderhavige hogere voorziening gedane verzoeken in te willigen.
3. Hoe dan ook, de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het arrest van het Gerecht heeft alle door rekwiranten voorgedragen middelen afgewezen en daarmee de beroepen op alle onderdelen verworpen. Aangaande het eerst middel zijn rekwiranten van oordeel, dat met de redenering van het Gerecht juridisch gezien kan worden ingestemd.

Wat de andere middelen betreft heeft het Gerecht zijn uitspraak daarentegen geenszins gemotiveerd, noch de gegrondheid van de beschikkingen van de Commissie uiteengezet. Het heeft enkel de in de bestreden beschikkingen aangevoerde argumenten behaald.

Het arrest van het Gerecht is gebrekkig wegens ontoereikende, onlogische en tegenstrijdige motivering.

Verzoek van het Landgericht München van 17 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Verbraucher-Zentrale Hamburg e.V. en 02 (Germany) GmbH & Co. OHG

(Zaak C-19/03)

(2003/C 70/11)

Het Landgericht München heeft bij beschikking van 17 december 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 januari 2003, in het geding tussen Verbraucher-Zentrale Hamburg e.V. en 02 (Germany) GmbH & Co. OHG, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 5, lid 1, van verordening 1103/97⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd, dat bij een privaatrechtelijke contractuele relatie slechts het eindbedrag van een factuur of een in de factuur opgenomen post mag of moet worden afgerond, of is een ook contractueel vastgelegde prijs per eenheid/tarief (hier: prijs per minuut) een te betalen en te boeken geldbedrag in de zin van genoemde verordening? Is het voor de beantwoording van de vraag of een tarief een te betalen of te boeken bedrag in de zin van artikel 5 van verordening 1103/97 is, van belang of dit tarief bestaat uit een bepaald veelvoud (hier: zesvoud) van de eenheid op basis waarvan het eindbedrag van de factuur wordt berekend (hier: tik van tien seconden), of dat het tarief in de ogen van de consument de maatgevende rekeneenheid is?
2. Moet verordening 1103/97 (met name artikel 5) aldus worden uitgelegd, dat deze een uitputtende regeling bevat op grond waarvan bedragen die geen te betalen of te boeken bedragen zijn (indien deze bestaan) niet op de in artikel 5 beschreven wijze mogen worden afgerond, zodat ofwel deze bedragen in de tot dan toe geldende nationale valuta moeten blijven worden vermeld, ofwel het resultaat van de omrekening nauwkeurig moet worden vermeld?

⁽¹⁾ PB L 162 van 19.6.1997, blz. 1.

Verzoek van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge van 17 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen 1) M. Burmanjer, 2) R.A. van der Linden en 3) A. de Jong

(Zaak C-20/03)

(2003/C 70/12)

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge heeft bij uitspraak van 17 januari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 21 januari 2003 in de strafzaak tegen 1) M. Burmanjer, 2) R.A. van der Linden en 3) A. de Jong, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- a) Schenden de artikelen 2, 3, 5-3° en 13 van de Belgische Wet van 25 juni 1993 betreffende de uitoefening van ambulante activiteiten en de organisatie van de openbare markten, afzonderlijk beschouwd, dan wel in samenlezing, en aldus geïnterpreteerd dat zij de verkoop van abonnementen op tijdschriften op het Belgisch grondgebied voor zowel Belgische onderdanen als andere buitenlandse EU-onderdanen als ambulante activiteit onderwerpen aan de voorafgaande machtiging van de Minister of van de door hem gedelegeerde ambtenaar van niveau I en de inbreuken hierop zelfs strafbaar stelt, de artikelen 30 tot en met 37 (principe van het vrij verkeer

der goederen) van het EG-Verdrag van 25 maart 1957, zoals van toepassing op 6 september 2001, artikel 48 en volgende van datzelfde Verdrag (principe van het vrij verkeer van personen), dan wel artikel 59 en volgende van datzelfde Verdrag (principe van het vrij verkeer van diensten), daar waar deze artikelen ertoe leiden dat een Duitse Vennootschap die via in Nederland gevestigde verkopers in België abonnementen op tijdschriften verkoopt of wil verkopen, a priori wordt onderworpen aan het bekomen van een voorafgaandelijke en tijdelijke vergunning en een overtreding van deze bepalingen zelfs strafbaar wordt gesteld, dit terwijl de belangen die de Wetgever hiermee wil beschermen op andere, minder ingrijpende manieren zouden kunnen worden gevrijwaard?

- b) Maakt het voor de beantwoording van de eerste vraag enig verschil uit dat diezelfde wet van 25 juni 1993 de verkoop van kranten, tijdschriften en tevens abonnementen op kranten alleszins niet onderwerpt aan deze voorafgaandelijke vergunning?

Verzoek van de Rechtbank te Rotterdam van 21 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in de zaak Optiver B.V. en 38 andere partijen tegen de Stichting Autoriteit Financiële Markten

(Zaak C-22/03)

(2003/C 70/13)

De Rechtbank te Rotterdam heeft bij uitspraak van 21 januari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 23 januari 2003, in de zaak Optiver B.V. en 38 andere partijen tegen de Stichting Autoriteit Financiële Markten, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Staat de Richtlijn 85/303/EEG ⁽¹⁾, en met name de interpretatie van de artikelen 11 en 12, eraan in de weg dat van effecteninstellingen een heffing in de hiervoor beschreven zin op de bruto baten uit effectengerelateerde activiteiten wordt geheven?

⁽¹⁾ Richtlijn van de Raad van 10 juni 1985 tot wijziging van Richtlijn 69/335/EEG betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal (PB 1985, L 156, blz. 23).

Verzoek van het Tribunale Ordinario di Torino — Vierde strafkamer — van 13 januari 2003 om een prejudiciële beslissing in de aldaar dienende strafzaak tegen Michel Mulliez e.a.

(Zaak C-23/02)

(2003/C 70/14)

Het Tribunale Ordinario di Torino — Vierde strafkamer — heeft bij beschikking van 13 januari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 23 januari 2003, in de aldaar dienende strafzaak tegen Michel Mulliez e.a. het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 6 van richtlijn 68/151/EEG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten verplicht om in passende sancties te voorzien, niet alleen voor het niet openbaar maken van de balans en de winst- en verliesrekening van handelsvennootschappen, maar ook voor de niet-waarheidsgetrouwe openbaarmaking daarvan, van andere vennootschappelijke mededelingen bestemd voor de vennoten of voor het publiek, of van enige informatie over de economische, vermogens- of financiële positie die de vennootschap over zichzelf of over de groep waartoe zij behoort moet verstrekken?
2. Moeten de Eerste (68/151/EEG) en de Vierde (78/660/EEG) ⁽²⁾ richtlijn en, in het bijzonder, de gecombineerde bepalingen van artikel 44, lid 2, sub g, EG, artikelen 2, lid 1, sub f, en 6 van de Eerste richtlijn (68/151/EEG) alsmede artikel 2, leden 2, 3 en 4, van de Vierde richtlijn (78/660/EEG), zoals aangevuld bij richtlijnen 83/349/EEG ⁽³⁾ en 90/605/EEG ⁽⁴⁾, gelet op de verplichting van de lidstaten om in „passende sancties” te voorzien voor de in de Eerste en de Vierde richtlijn bedoelde schendingen, aldus worden uitgelegd (of niet) dat zij zich verzetten tegen de wettelijke regeling van een lidstaat die de strafbaarheid uitsluit van schendingen van de verplichtingen van openbaarheid en getrouwe weergave van bepaalde vennootschapsakten (waaronder de balans en de winst- en verliesrekening), wanneer
 - a) de onjuiste gegevens enkel van kwalitatieve aard zijn,
 - b) de onjuiste mededeling of de onthouden informatie over de vennootschap leidt tot een afwijking van het economische resultaat voor het boekjaar of een afwijking van het netto maatschappelijk vermogen, die een bepaalde procentuele drempel niet overschrijdt;

- c) wanneer informatie is verstrekt die, ofschoon bedoeld om de vennoten of het publiek te misleiden met het oog op het maken van ongerechtvaardigde winst, het gevolg is van ramingen die, afzonderlijk beschouwd, een afwijking van de werkelijkheid vertonen die een bepaalde drempel niet overschrijdt;
 - d) wanneer de onjuistheden of de bedrieglijke weglatingen, of in ieder geval de mededelingen en informatie die geen getrouw beeld geven van het vermogen, de financiële positie en het economisch resultaat van de vennootschap, het vermogen of de financiële positie van de groep niet „aanzienlijk” wijzigen;
3. Moeten de Eerste (68/151/EEG) en de Vierde (78/660/EEG) richtlijn en, in het bijzonder, de gecombineerde bepalingen van artikel 44, lid 2, sub g, EG, de artikelen 2, lid 1, sub f, en 6 van de Eerste richtlijn (68/151/EEG) alsmede artikel 2, leden 2, 3 en 4, van de Vierde richtlijn (78/660/EEG), zoals aangevuld bij richtlijnen 83/349/EEG en 90/605/EEG, gelet op de verplichtingen van de lidstaten om in „passende sancties” te voorzien voor de in de Eerste en de Vierde richtlijn bedoelde schendingen, aldus worden uitgelegd (of niet) dat zij zich verzetten tegen de wettelijke regeling van een lidstaat die bij schending van de op de vennootschappen rustende verplichtingen van openbaarheid en getrouwe informatie, opgelegd om „de belangen zowel van de vennoten als van derden” te verdedigen, voorziet in een strafstelsel dat
- a) in de meest ernstige gevallen (vermogensschade) alleen aan vennoten en schuldeisers een vorderingsrecht toekent, zodat een veralgemeende en doeltreffende bescherming van derden onmogelijk wordt gemaakt,
 - b) in minder ernstige gevallen (geen vermogensschade of het ontbreken van een klacht) voorziet in een gewone boete die, gezien in het kader van het Italiaanse processtelsel, om de hierboven uiteengezette redenen weinig effectief blijkt te zijn,
 - c) door middel van het systeem van latere intrekking van de klacht, aan particulieren de mogelijkheid geeft om de bescherming van de transparantie op het gebied van vennootschappen, volledig te niet te doen?

Beroep, op 15 januari 2003 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-24/03)

(2003/C 70/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 januari 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door U. Leanza als gemachtigde, bijgestaan door M. Fiorilli, avvocato dello Stato.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

nietig te verklaren beschikking C(2002) 4127⁽¹⁾ van de Commissie van 5 november 2002 houdende onttrekking aan communautaire financiering van navolgende uitgaven die de Italiaanse Republiek voor het EOGFL, afdeling Garantie, heeft verricht:

- punt B.2.1 van het syntheseverslag — begrotingsjaar 1999-2000 — groenten en fruit — 68 050,00 euro
- punt B.2.1 van het syntheseverslag — begrotingsjaar 2000-2001 — groenten en fruit — 7 853,00 euro
- punt B.4.1.6 van het syntheseverslag — begrotingsjaar 1998-1999 — opslag van graan — 1 272 616,34 euro.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Groenten en fruit

Volgens de Commissie hebben de Italiaanse autoriteiten artikel 25 van verordening nr. 2200/96⁽²⁾ en artikel 9, leden 2 en 3, van verordening nr. 659/73⁽³⁾ niet ten volle in acht genomen zodat voor de vaststelling van de communautaire ophoudvergoeding te grote hoeveelheden in aanmerking werden genomen; daardoor heeft de Commissie een hoge ophoudvergoeding vastgesteld.

Naar maatstaf van de geldende gemeenschapsregeling hebben de Italiaanse autoriteiten de Commissie evenwel voldoende gegevens verstrekt. De Commissie was in staat de berekening van de ophoudvergoeding aldus te herzien dat deze slechts in geringe mate zou hebben afgeweken van het definitieve cijfer verstrekt door het betalingsorgaan. Dat de Commissie de ophoudvergoeding niet heeft herzien, kan niet worden toegerekend aan de Italiaanse overheid, die haar daarop heeft gewezen en haar de kwantitatieve gegevens heeft verstrekt.

⁽¹⁾ PB L 65, van 14.03.1968, blz. 8.

⁽²⁾ PB L 222, van 14.08.1978, blz. 11.

⁽³⁾ PB L 193, van 18.07.1983, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB L 317, van 16.11.1990, blz. 60.

2. Openbare opslag van graan

De Commissie stelt dat de afgeschafte AIMA bij de aankoop van maïs in het verkoopseizoen 1997/1998 heeft nagelaten de eerste leveringsdag aan te geven in de kennisgeving betreffende de ontvankelijkheid van de aanbieding en de datum voor het bepalen van de prijs laat afhangen van de eerste materiële levering. Volgens de Commissie heeft het EOGFL daardoor meer moeten betalen dan het geval zou zijn geweest indien de AIMA, ook al was de leveringsdatum niet vooraf bepaald, als referentiedatum had genomen de dag volgende op die van de ontvangst van de brief waarbij de aanbieding werd aanvaard, aangezien de leveringen op die dag hadden kunnen beginnen. Het betalingsorgaan AGEA is het niet eens met deze opvatting van de Commissie. Zijns inziens wordt in verordening nr. 689/92 ⁽⁴⁾ niet bepaald dat de dag volgend op die van de ontvangst van de brief waarbij de offerte wordt aanvaard, beslissend is voor de berekening van de inkoopprijs van het product. Bovendien laat die verordening het aan het interventiebureau over, het tijdschema voor de levering van de goederen te bepalen, wat meebrengt dat de AIMA het tussen overnemer en overdrager overeengekomen programma aanvaardt.

3. Premie voor ruwe tabak

Een controle door de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen heeft aan het licht gebracht dat de garantiedrempel voor de tabaksoort 01 voor het oogstjaar 1998 was overschreden.

Dit heeft er niet toe geleid dat de specifieke garantiedrempels voor de overige tabaksoorten voor dat oogstjaar werden overschreden.

⁽¹⁾ Beschikking 2002/881/EG van de Commissie van 5 november 2002 houdende onttrekking aan communautaire financiering van bepaalde uitgaven die de lidstaten voor het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL), afdeling Garantie, hebben verricht, PB L 306 van 8 november 2002, blz. 26).

⁽²⁾ PB L 297 van 21 november 1996, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 100 van 17 april 1997, blz. 22.

⁽⁴⁾ PB L 74 van 20 maart 1992, blz. 18.

Verzoek van het Bundesfinanzhof van 29 augustus 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Finanzamt Bergisch Gladbach en Hans U. Hundt-Eßwein

(Zaak C-25/02)

(2003/C 70/16)

Het Bundesfinanzhof heeft bij beschikking van 29 augustus 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op

23 januari 2003, in het geding tussen Finanzamt Bergisch Gladbach en Hans U. Hundt-Eßwein, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Handelt diegene die een huis koopt of bouwt om het zelf te bewonen, bij de aankoop of bouw van het huis als belastingplichtige, wanneer hij een vertrek van het gebouw als zogeheten werkkamer thuis voor een zelfstandig nevenberoep wil gebruiken?

Ingeval vraag 1 bevestigend wordt beantwoord:

2. Moet de gemeenschappelijke opdracht voor een investeringsgoed door een gemeenschap van deelgenoten of tussen echtgenoten, die zelf niet als ondernemer handelt, worden beschouwd als aankoop door een niet-belastingplichtige, die geen recht heeft op aftrek van de over de aankoop verschuldigde belasting over de toegevoegde waarde, of zijn de leden van de gemeenschap ontvangers van diensten?

Voorzover vraag 2 bevestigend wordt beantwoord:

3. Heeft bij aankoop van een investeringsgoed door echtgenoten als deelgenoten in een gemeenschap, dat slechts door een van de deelgenoten voor zijn onderneming wordt gebruikt,
 - a) laatstbedoelde deelgenoot enkel recht op aftrek naar evenredigheid van de over zijn aandeel in de aankoop verschuldigde belasting,
 - of
 - b) mag de deelgenoot overeenkomstig artikel 17, lid 2, sub a, van richtlijn 77/388/EEG ⁽¹⁾ de belasting aftrekken voor het aandeel van het gebruik van het gehele goed voor zijn onderneming (onder voorbehoud van de aan de factuur te stellen voorwaarden overeenkomstig vraag 4)?
4. Moet voor de uitoefening van het recht op aftrek overeenkomstig artikel 18 van richtlijn 77/388/EEG een factuur worden overgelegd als bedoeld in artikel 22, lid 3, van richtlijn 77/388/EEG, die enkel op naam van deze echtgenoot/deelgenoot is gesteld, met vermelding van de naar evenredigheid door hem verschuldigde bedragen en belasting, of volstaat een op naam van de echtgenoten/deelgenoten gestelde factuur zonder dergelijke specificatie?

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1.

Beroep, op 23 januari 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk België

(Zaak C-27/03)

(2003/C 70/17)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 januari 2003 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk België door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Valero Jordana en M. Van Beek, als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk België,

in zoverre het betreft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, het Vlaamse Gewest en het Waalse Gewest, op 31 december 1998 niet de indienststelling heeft verzekerd van de systemen voor de opvang en zuivering van het stedelijk afvalwater, conform de artikelen 3 en 5 van de richtlijn 91/271/EEG ⁽¹⁾;

in zoverre het betreft het Waalse Gewest, aan de Commissie geen tenuitvoerleggingsprogramma conform artikel 17 van de richtlijn 91/271/EEG heeft toegezonden dat in overeenstemming is met de richtlijn vanuit het oogpunt van de tenuitvoerleggingstermijnen en

in zoverre het betreft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, aan de Commissie geen tenuitvoerleggingsprogramma heeft toegezonden dat integraal het formaat respecteert dat is voorgeschreven bij beschikking 93/481/EEG ⁽²⁾ van de Commissie van 28 juli 1993 inzake de voorbeelden voor de presentatie van nationale programma's die in artikel 17 van richtlijn 91/271/EEG van de Raad zijn voorgeschreven,

- het Koninkrijk België te veroordelen tot de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

- Wat betreft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en een groot aantal agglomeraties van het Vlaamse Gewest is de datum van 31 december 1998 niet gerespecteerd voor de indiensttreding van de systemen voor de opvang en zuivering van het stedelijk afvalwater. De lozingen van stedelijk afvalwater uit 44 agglomeraties van meer dan 10 000 inwonerequivalenten op het grondgebied van het Waalse Gewest dragen bij tot de verontreiniging van Vlaanderen en Nederlands territorium en de Noordzeekusten van België en Nederland. Het Waalse Gewest had derhalve artikel 5, lid 5, van de richtlijn moeten toepassen en voorzien in een tertiaire behandeling voor de agglomeraties in kwestie.

- Het tenuitvoerleggingsprogramma voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest bevat niet de informatie die op grond van tabel 2.3 van de beschikking 93/481/EEG is vereist aangaande het aantal en de capaciteit van de opvangsystemen die lozen in ontvangende wateren die als „kwetsbare gebieden” worden beschouwd.
- Uit het deel van het Waalse tenuitvoerleggingsprogramma dat betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van artikel 3 van de richtlijn in de normale gebieden, blijkt dat de opvangsystemen waarop agglomeraties met meer dan 15 000 i.e. zullen worden aangesloten hun definitieve capaciteit slechts op 31 december 2005 zullen bereiken, terwijl de richtlijn de termijn van 31 december 2000 voorschrijft. Tevens blijkt uit het deel van het Waalse programma dat betrekking heeft op tenuitvoerlegging van artikel 4 van de richtlijn in de normale gebieden, dat de waterzuiveringsinstallaties waarop agglomeraties met meer dan 15 000 i.e. en minder dan 150 000 i.e. zullen worden aangesloten hun definitieve capaciteit slechts op 31 december 2005 zullen bereiken, terwijl de richtlijn de termijn van 31 december 2000 voorschrijft.

⁽¹⁾ Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater (PB 1991, L 135, blz. 40).

⁽²⁾ Beschikking 93/481/EEG van de Commissie van 28 juli 1993 inzake de voorbeelden voor de presentatie van nationale programma's die in artikel 17 van Richtlijn 91/271/EEG van de Raad zijn voorgeschreven (PB L 226, blz. 23).

Verzoek van het Symvoulio tis Epikrateias (Griekse Raad van State) van 23 oktober 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Epikouriko Kefalaio Asfaliseos Efthynis ex Atychimaton Aftokiniton (Hulpfonds aansprakelijkheidsverzekering auto-ongevallen) en de minister van Ontwikkeling

(Zaak C-28/03)

(2003/C 70/18)

Het Symvoulio tis Epikrateias (Griekse Raad van State) heeft bij beschikking van 23 oktober 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 24 januari 2003, in het geding tussen Epikouriko Kefalaio Asfaliseos Efthynis ex Atychimaton Aftokiniton (Hulpfonds aansprakelijkheidsverzekering auto-ongevallen) en de minister van Ontwikkeling, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Kan, gezien de artikelen 15 en 16 van de Eerste richtlijn (73/239/EEG) ⁽¹⁾ van de Raad tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan, zoals aangevuld

en gewijzigd bij de Tweede richtlijn (88/357/EEG)⁽²⁾ van de Raad en de Derde richtlijn (92/49/EEG)⁽³⁾ van de Raad, alsook de artikelen 17 en 18 van de Eerste richtlijn (79/267/EEG)⁽⁴⁾ van de Raad tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe levensverzekeringsbedrijf, en de uitoefening daarvan, zoals aangevuld en gewijzigd bij de Tweede richtlijn (90/619/EEG)⁽⁵⁾ van de Raad en de Derde richtlijn (92/96/EEG)⁽⁶⁾ van de Raad, de nationale wetgever bepalen dat, wanneer een verzekeringsonderneming zich in staat van faillissement, in liquidatie of in een vergelijkbare toestand van insolventie bevindt, de vorderingen die voortvloeien uit een arbeidsverhouding met die onderneming, uit de activa van haar technische voorzieningen worden voldaan bij voorrang boven de vorderingen van de rechthebbenden op een verzekeringsvergoeding en hun rechtverkrijgenden onder algemene en bijzondere titel?

(1) PB L 228 van 16.8.1973, blz. 3.

(2) PB L 172 van 4.7.1988, blz. 1.

(3) PB L 228 van 11.8.1992, blz. 1.

(4) PB L 63 van 13.3.1979, blz. 1.

(5) PB L 330 van 29.11.1990, blz. 50.

(6) PB L 360 van 9.12.1992, blz. 1.

Beroep, op 27 januari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen ITEC — Instituto Tecnológico para Europa Comunitária

(Zaak C-29/03)

(2003/C 70/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 januari 2003 beroep ingesteld (ingekomen bij het Gerecht van eerste aanleg op 17 januari 2003) tegen ITEC — Instituto Tecnológico para Europa Comunitária door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Braga da Cruz en C. Giolito als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage om verweerder:

- a) te veroordelen tot betaling aan verzoekster van 69 089,84 euro (negenenzestigduizend negenentachtig euro en vierentachtig cent), zijnde 62 236,65 euro bij wijze van kapitaal en 6 853,19 euro bij wijze van tot 31 december 2002 verschuldigde rente, berekend tegen een percentage van 6,28 %,
- b) te veroordelen tot betaling van 10,71 euro (tien euro en eenenzeventig cent) per dag bij wijze van verschuldigde rente, berekend tegen hetzelfde percentage vanaf 31 december 2002 tot de integrale betaling,
- c) te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Uit artikel 7 van de algemene voorwaarden van het contract volgt, dat het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen en ingeval van een hogere voorziening het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, uitsluitende bevoegdheid hebben in elk beroep betreffende de geldigheid, de toepassing en de uitlegging van het contract.

Door de haar door de Commissie uitgekeerde bedragen niet terug te betalen, heeft verweerder niet aan de krachtens het contract op haar rustende verplichting voldaan.

Beroep, op 27 januari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen ITEC — Instituto Tecnológico para Europa Comunitária

(Zaak C-30/03)

(2003/C 70/20)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 januari 2003 beroep ingesteld (ingekomen bij het Gerecht van eerste aanleg op 17 januari 2003) tegen ITEC — Instituto Tecnológico para Europa Comunitária door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Braga da Cruz en C. Giolito als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage om verweerder:

- a) te veroordelen tot betaling aan verzoekster van 29 538,01 euro (negenentwintig duizend vijfhonderachtendertig euro en één cent), zijnde 26 105,97 euro bij wijze van kapitaal en 3 432,04 euro bij wijze van tot 31 december 2002 verschuldigde rente, berekend tegen een percentage van 5,25 %,
- b) te veroordelen tot betaling van 3,75 euro (drie euro en vijfenzeventig cent) per dag bij wijze van verschuldigde rente, berekend tegen hetzelfde percentage vanaf 31 december 2002 tot de integrale betaling,
- c) te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Uit artikel 12, lid 2, van de algemene voorwaarden van het contract volgt, dat het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen en ingeval van een hogere voorziening het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, uitsluitende bevoegdheid hebben in elk beroep betreffende de geldigheid, de toepassing en de uitlegging van het contract.

Door de haar door de Commissie uitgekeerde bedragen niet terug te betalen, heeft verweerster niet aan de krachtens het contract op haar rustende verplichting voldaan.

Verzoek van de Raad van State (België), Afdeling Administratie van 27 december 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Fabricom en Belgische staat

(Zaak C-34/03)

(2003/C 70/21)

De Raad van State (België), Afdeling Administratie heeft bij beschikking van 27 december 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 29 januari 2003, in het geding tussen Fabricom en Belgische staat, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Verzetten richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening⁽¹⁾, in het bijzonder artikel 3, lid 2, ervan, richtlijn 93/36/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen⁽²⁾, in het bijzonder artikel 6, lid 6, ervan, richtlijn 93/37/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken⁽³⁾, richtlijn 97/52/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1997 tot wijziging van de richtlijnen 92/50/EEG, 93/36/EEG en 93/37/EEG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, overheidsopdrachten voor leveringen respectievelijk overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken⁽⁴⁾, in het bijzonder artikelen 2, lid 1, sub b, en 3, lid 1, sub b, ervan, in samenhang met het evenredigheidsbeginsel, de vrijheid van handel en nijverheid en de eerbiediging van het eigendomsrecht, zoals met name gewaarborgd door het aanvullend protocol van 20 maart 1952 bij het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zich er tegen dat een ieder die belast is geweest met het onderzoek, de proeven, de studie of de ontwikkeling van aan te besteden werken, leveringen of diensten, geen aanvraag tot deelname of geen offerte mag indienen voor een overheidsopdracht voor deze aanneming van werken, leveringen of diensten, zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om aan te tonen dat de door hem opgedane ervaring in het betrokken geval de mededinging niet kon vervalsen?
2. Zou het antwoord op de vorige vraag anders luiden als voormelde richtlijnen, in samenhang met het evenredigheidsbeginsel, de vrijheid van handel en nijverheid en

de eerbiediging van het eigendomsrecht, aldus werden uitgelegd dat zij alleen van toepassing zijn op particuliere ondernemingen of op ondernemingen die prestaties hebben verricht onder bezwarende titel?

3. Kan richtlijn 89/665/EEG van de Raad van 21 december 1989 houdende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de beroepsprocedures inzake overheidsopdrachten voor uitvoering van werken⁽⁵⁾ en voor leveringen, en meer in het bijzonder de artikelen 2, lid 1, sub a, en 5 ervan, aldus worden uitgelegd dat de aanbestedende overheid, tot aan het einde van de onderzoeksprocedure van de offertes, de deelname aan de procedure of de indiening van een offerte kan weigeren van of door de onderneming die gebonden is aan de persoon die belast is geweest met het onderzoek, de proeven, de studie of de ontwikkeling van de aan te besteden werken, leveringen of diensten, wanneer deze onderneming, hierover onderzocht door de aanbestedende overheid, verklaart dat zij hierdoor geen ongerechtvaardigd voordeel heeft genoten dat de normale mededingingsvoorwaarden kan vervalsen?

⁽¹⁾ PB L 209 van 24.07.1992, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 199 van 9.8.1993, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 199 van 9.8.1993, blz. 54.

⁽⁴⁾ PB L 328 van 28.11.1997, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB L 395 van 30.12.1989, blz. 33.

Beroep, op 31 januari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland

(Zaak C-35/03)

(2003/C 70/22)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 31 januari 2003 beroep ingesteld tegen Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door N. Yerrell als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- a) vast te stellen dat Ierland, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake de arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd⁽¹⁾, of door zich er niet van te verzekeren dat de sociale partners de nodige bepalingen bij overeenkomst hebben ingevoerd, en/of door de Commissie daarvan niet in kennis te stellen, de krachtens het EG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- b) Ierland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 249 EG, volgens hetwelk een richtlijn voor elke lidstaat bindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat, impliceert dat de lidstaten de in de richtlijn voorgeschreven termijn om aan deze richtlijn te voldoen, in acht moeten nemen. Deze termijn is op 10 juli 2001 verstreken, zonder dat Ierland de nodige bepalingen heeft vastgesteld om aan de in de vordering van de Commissie genoemde richtlijn te voldoen.

(¹) PB L 175, 10 juli 1999, blz. 43.

Hogere voorziening, op 3 februari 2003 ingesteld door BioID AG, in gerechtelijke liquidatie, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 5 december 2002 in zaak T-91/01, BioID AG, in gerechtelijke liquidatie, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak C-37/03 P)

(2003/C 70/23)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 3 februari 2003 hogere voorziening ingesteld door BioID AG, in gerechtelijke liquidatie, vertegenwoordigd door A. Nordemann, Rechtsanwält, Boehmert & Boehmert, Meinekestr. 26, D-10719 Berlin, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 5 december 2002 in zaak T-91/01, BioID AG, in gerechtelijke liquidatie, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen).

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

1. het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 5 december 2002 in zaak T-91/01 (BioID AG/BHIM) (¹) te vernietigen;
2. de beslissing van de tweede kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 20 februari 2001 in beroepsprocedure R 538/1999-2 te vernietigen;

3. het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) te verwijzen in de kosten van de procedure voor het Gerecht van eerste aanleg en van de hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

- Onjuiste en te ruime uitlegging van de absolute weigeringsgrond van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94 van de Raad inzake het gemeenschapsmerk: vanuit het oogpunt van de gemiddelde consument is het aangevraagde merk geschikt om erop te wijzen dat de in de aanvraag opgegeven waren en diensten van rekwirante afkomstig zijn en om deze waren en diensten zodoende te onderscheiden van die van andere ondernemingen. In zijn geheel beschouwd vervult het merk, bestaande uit een woord en toegevoegde grafische elementen, zonder meer de functie, de waarborg te bieden dat alle van dat merk voorziene waren of diensten zijn vervaardigd of verricht onder controle van een en dezelfde onderneming die verantwoordelijk kan worden geacht voor de kwaliteit ervan.
- Bij een juiste uitlegging van de weigeringsgrond van artikel 7, lid 1, sub b, had het Gerecht het andere middel ontleend aan schending van artikel 7, lid 1, sub c, moeten onderzoeken en concluderen, dat op grond van zijn feitelijke vaststellingen het aangevraagde merk evenmin valt onder de absolute weigeringsgrond van het uitsluitend beschrijvend karakter van tekens en aanduidingen die een merk vormen. De zaak is in zoverre in staat van wijzen in de zin van artikel 54 van het Reglement voor de procesvoering.

(¹) Nog niet gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie.

Beroep, op 3 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk België

(Zaak C-38/03)

(2003/C 70/24)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 3 februari 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk België door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Ström en F. Simonetti als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

- a) vast te stellen dat het Koninkrijk België de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 28 EG door:
 - de technische eisen waaraan rolstoelen moeten voldoen om door het sociaalezekerheidsstelsel vergoed te kunnen worden, zodanig vast te stellen dat rolstoelen die zijn voorzien van een EG-markering, maar die niet voldoen aan de eisen inzake inzonderheid de diameter van de voor- en achterwielen, de bekleding en het opvulsel van de zitting en de rugleuning, de afmetingen van de vlakke delen en kruisen, de hoofdsteunen en/of de voetsteunen en de beensteunen, niet voor vergoeding in aanmerking komen;
 - algemenere eisen vast te stellen waaraan de diverse rolstoelen van de marktdeelnemer moeten voldoen om voor vergoeding in aanmerking te komen, namelijk de bijzondere voorwaarden voor wagentjes zonder aandrijving, alsmede de bijzondere voorwaarden voor wagentjes met aandrijving, volgens welke deze wagentjes in een minimumaantal zitbreedtes beschikbaar moeten zijn;
 - de lijst van toestellen waarvoor vergoeding wordt toegekend, te star te hebben bijgewerkt.
- b) het Koninkrijk België te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rolstoelen zijn medische hulpmiddelen in de zin van richtlijn 93/42/EEG van de Raad betreffende medische hulpmiddelen ⁽¹⁾. Bijgevolg moeten rolstoelen die zijn voorzien van een EG-markering als bedoeld in artikel 17 van de richtlijn, in alle lidstaten vrij in de handel kunnen worden gebracht. De vergoeding is grotendeels bepalend voor de toegang tot de Belgische markt van rolstoelen waarvan de prijs vaak aanzienlijk is en bij de keuze waarvan de patiënt zich derhalve laat leiden door de vraag of deze al dan niet voor vergoeding in aanmerking komen. De door België voorgeschreven technische specificaties kunnen het handelsverkeer binnen de Gemeenschap dus belemmeren. De handhaving van technische eisen voor de vergoeding van rolstoelen is niet gerechtvaardigd om redenen van volksgezondheid, omdat alle rolstoelen die zijn voorzien van een EG-markering worden geacht te voldoen aan de door richtlijn 93/42/EEG voorgeschreven veiligheidseisen. Voorts tonen de Belgische autoriteiten niet aan hoe de financiering van het stelsel van ziektekostenverzekering in evenwicht kan worden gehouden door voor te schrijven dat voor de vergoeding van de wagentjes aan bepaalde technische eisen moet worden voldaan. Door te verlangen dat rolstoelen

in een minimumaantal zitbreedtes beschikbaar zijn, wordt de gezondheid en de veiligheid van de gebruikers en andere personen niet beter beschermd. Geen van de door de Belgische autoriteiten genoemde doelstellingen (vaste tarieven voor de patiënten en feitelijke marktverhoudingen) is tot dusverre door het Hof aanvaard als dwingend vereiste dat een maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve beperking kan rechtvaardigen. Volgens de Commissie kan een termijn van tot negen maanden alvorens rolstoelen die zijn voorzien van een EG-markering en die dus voldoen aan de vereisten van richtlijn 93/42 in verband met de volksgezondheid en de veiligheid, worden opgenomen in de lijst van voor vergoeding in aanmerking komende rolstoelen, niet worden geacht redelijk te zijn.

⁽¹⁾ Richtlijn van 14 juni 1993 (PB L 169, blz. 1).

Hogere voorziening, op 3 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer — uitgebreid) van 26 november 2002 in de gevoegde zaken T-74/00, T-76/00, T-83/00, T-84/00, T-85/00, T-132/00, T-137/00 en T-141/00, Artgodan GmbH, Bruno Farmaceutici e.a., Schuck GmbH, Laboratorios Roussel Lda, Laboratoires Roussel Diamant Sàrl, Roussel Iberica SA, Gerot Pharmazeutika GmbH, Cambridge Healthcare Supplies Ltd en Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-39/03 P)

(2003/C 70/25)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 3 februari 2003 hogere voorziening ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. Wainwright en H. Støvkbak, bijgestaan door B. Wägenbauer, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer — uitgebreid) van 26 november 2002 in de gevoegde zaken T-74/00, T-76/00, T-83/00, T-84/00, T-85/00, T-132/00, T-137/00 en T-141/00, Artgodan GmbH, Bruno Farmaceutici e.a., Schuck GmbH, Laboratorios Roussel Lda, Laboratoires Roussel Diamant Sàrl, Roussel Iberica SA, Gerot Pharmazeutika GmbH, Cambridge Healthcare Supplies Ltd en Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

- nietig te verklaren het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 26 november 2002 in de gevoegde zaken T-74/00, T-76/00, T-83/00, T-84/00, T-85/00, T-132/00, T-137/00 en T-141/00
- verweersters in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Miskenning van de artikelen 15 bis, lid 1, en 12 van richtlijn 75/319/EEG ⁽¹⁾ van de Raad betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake farmaceutische specialiteiten: het Gerecht heeft ten onrecht verzuimd de bewoordingen van voormeld artikel 15 bis, lid 1, te onderzoeken. Indien dit artikel enkel betrekking had op de procedure van wederzijdse erkenning in de zin van artikel 10, lid 2, zou de communautaire wetgever dit uitdrukkelijk hebben vermeld. De lezing van het Gerecht beperkt hoofdstuk III, bestaande uit de artikelen 8 tot en met 15 quater, tot één bepaling van dat hoofdstuk. De uitlegging van artikel 15 bis, lid 41, in dier voege dat het verwijst naar het volledige hoofdstuk III van richtlijn 75/319, vindt bevestiging in het doel van die bepaling en in de verdeling van bevoegdheden over de lidstaten en de Gemeenschap. Artikel 15 bis (de „follow-up procedure”) en de artikelen 10, 11 en 12 van richtlijn 75/319 hebben een gemeenschappelijk doel, en het is gerechtvaardigd artikel 15 bis aldus uit te leggen dat het geldt voor alle in hoofdstuk III voorkomende procedures. De miskenning door het Gerecht van de bevoegdheidsverdeling in artikel 15, lid 1, is het gevolg van een miskenning van de bevoegdheidsverdeling die alle overige bepalingen van hoofdstuk III van richtlijn 75/319 kenmerkt. Dit hoofdstuk bevat geen „uitsluitende bevoegdheid van de Commissie” tegenover een „uitsluitende bevoegdheid van de lidstaten”, zoals het Gerecht ten onrecht opmerkt. Hoofdstuk III voert procedures in ter bereiking van de gemeenschappelijke doelstelling, te weten de bescherming van de volksgezondheid en de verwezenlijking van de interne markt voor geneesmiddelen, door middel van de in de artikelen 10, 11 en 12 vermelde instrumenten en de „follow-up procedure” van artikel 15 bis. Al deze bepalingen berusten op de gedachte van gedeelde en complementaire bevoegdheden, in dier voege dat de lidstaten bevoegd blijven tot afgifte van vergunningen voor het in de handel brengen („VHB's”) van geneesmiddelen voor menselijk gebruik, terwijl de Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Commissie, tussenkomen wanneer een van de situaties bedoeld in voormelde artikelen zich voordoet. Vervolgens geven de lidstaten uitvoering aan de door de Commissie in dit kader gegeven beschikkingen.

- (Subsidiair) Miskenning van artikel 15 bis van richtlijn 75/319: dit artikel is wel degelijk van toepassing op nationale VHB's die door de lidstaten zijn geharmoniseerd in het kader van de procedure van artikel 12.

- Miskenning van artikel 11 van richtlijn 65/65/EEG ⁽²⁾ van de Raad betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake farmaceutische specialiteiten: Door het bestaan van nieuwe „wetenschappelijke gegevens” te verlangen voor de schorsing of de intrekking van een VHB, hanteert het Gerecht een criterium waarin artikel 11 niet voorziet. Door het begrip „wetenschappelijke gegevens” te beperken tot gegevens betreffende het geneesmiddel zelf, miskent het Gerecht dat de „therapeutische werking” een van de elementen is die in het kader van de schorsing of intrekking van een VHB in aanmerking moeten worden genomen. Het Gerecht miskent dat de definitie van hetgeen moet worden verstaan onder „therapeutische werking”, afhangt van een beoordeling door wetenschappelijke deskundigen, ten opzichte van wetenschappelijke gegevens. Derhalve kunnen de medische en wetenschappelijke gegevens betreffende een stof niet kunstmatig worden gescheiden van de beoordeling van de werking van die stof. Door hun onlosmakelijk verband vormen deze gegevens als zodanig een wetenschappelijk gegeven dat in het kader van artikel 11 van richtlijn 65/65 niet mag worden miskend.

- (Subsidiair) Miskenning van het voorzorgsbeginsel.
- Miskenning van het beginsel van de bewijslast: het staat niet aan de Commissie, maar aan de VHB-houders om aan te tonen dat de betrokken geneesmiddelen de door de nieuwe wetenschappelijke criteria vereiste therapeutische werking hebben.
- Miskenning van de grenzen van het rechterlijk toezicht: het Gerecht stelt zijn beoordeling van het richtsnoer van het Comité voor farmaceutische specialiteiten (CSF) en van de nationale richtsnoeren vermeld in de adviezen van het CSF van 31 augustus 1999 in de plaats van die van de wetenschappers die de betrokken richtsnoeren hebben opgesteld en beoordeeld.
- Onjuiste voorstelling van de feiten.

⁽¹⁾ PB L 147, blz. 13.

⁽²⁾ PB 1965, 22, blz. 369.

Beroep, op 3 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-43/03)

(2003/C 70/26)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 3 februari 2003 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Visaggio als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om uitvoering te geven aan richtlijn 2000/77/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 december 2000 houdende wijziging van richtlijn 95/53/EG van de Raad tot vaststelling van de beginselen inzake de organisatie van de officiële controles op het gebied van diervoeding, althans die bepalingen niet mee te delen, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens artikel 2, lid 1, van die richtlijn en het EG-Verdrag;
- de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge artikel 249 EG, bepalende dat richtlijnen verbindend zijn ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd zijn, zijn de lidstaten verplicht de in de richtlijnen vastgestelde termijnen voor de omzetting te eerbiedigen. In casu is die termijn op 29 december 2001 verstreken zonder dat de Italiaanse Republiek de noodzakelijke bepalingen heeft vastgesteld.

Beroep, op 7 februari 2003 ingesteld door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tegen Commissie

(Zaak C-46/03)

(2003/C 70/27)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 7 februari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, vertegenwoordigd door P. Ormond als gemachtigde, bijgestaan door D. Lloyd Jones QC en S. Lee, Barristers, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Hof behage:

- 1) krachtens de artikelen 230 EG en 231 EG de volgende maatregelen nietig te verklaren:
 - a. het in de brief van 22 november 2002 vervatte besluit van de Commissie om het bedrag van 11 632 600 euro met betrekking tot de uitgaven in verband met het operationele programma Manchester/Salford/Trafford 2 (MST 2), te annuleren;

- b. het daaropvolgende besluit van een het Verenigd Koninkrijk onbekende datum in december 2002 of januari 2003 om dat bedrag te annuleren;
- c. de krachtens die besluiten verrichte handelingen, met inbegrip van de annuleringshandeling;
- d. het in de brief van 22 november 2002 vervatte besluit van de Commissie tot terugvordering van het bedrag van 9 272 767 euro aan EFRO-geld dat het Verenigd Koninkrijk reeds was uitgekeerd met betrekking tot de uitgaven in verband met MST 2; en
- e. de krachtens dat besluit verrichte handelingen;

- 2) krachtens artikel 231 EG voor recht te verklaren dat elk van die maatregelen nietig is;
- 3) krachtens artikel 241 EG voor recht te verklaren dat, zo de uitlegging door de Commissie van artikel 52, lid 5, van verordening nr. 1260/1999⁽¹⁾ en/of artikel 10 van de bijlage bij haar besluit C(92) 1358/8 juist is, die maatregelen geen toepassing op het Verenigd Koninkrijk vinden;
- 4) de Commissie te verwijzen in de door het Verenigd Koninkrijk gemaakte kosten in verband met de onderhavige procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

- 1) Annulering van bijstand uit EFRO ten belope van 11 632 600 euro

Volgens verzoeker heeft de Commissie met haar conclusie dat het Verenigd Koninkrijk niet heeft voldaan aan artikel 52, lid 5, van verordening nr. 1260/1999 en met haar conclusie met betrekking tot de gevolgen daarvan, blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en/of onjuiste uitlegging en/of kennelijk onjuiste beoordeling.

De sanctie van artikel 52, lid 5, van de verordening vindt alleen toepassing wanneer uiterlijk op 31 maart 2001 geen aanvraag voor een eindbetaling was ingediend; ingevolge de verordening behoeft alleen maar een aanvraag voor eindbetaling uiterlijk op die datum te zijn ingediend, en daarvoor is geen bijzondere vorm vereist.

Inzonderheid vereist de richtlijn niet dat een aanvraag voor eindbetaling wordt ingediend met gebruikmaking van het standaardformulier „EFRO Certificering van uitgaven”, dat gewoonlijk daarvoor wordt gebruikt. De Commissie heeft derhalve blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting toen zij concludeerde dat het verzuim om voor de aanvraag voor eindbetaling gebruik te maken van dat formulier, aanleiding was voor de sanctie van artikel 52, lid 5.

De aan de Commissie meegedeelde stukken vormden een aanvraag voor eindbetaling overeenkomstig artikel 52, lid 5, en met haar tegenovergestelde conclusie heeft de Commissie blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en/of kennelijk onjuiste beoordeling.

Voorts heeft de Commissie met haar uitlegging van de verordening inbreuk gemaakt op het rechtszekerheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Zo de uitlegging door de Commissie van artikel 52, lid 5, van de verordening en/of de bijlage bij haar besluit C(92) 1358/8 juist is, dan is het absolute karakter van die bepalingen in strijd met het evenredigheidsbeginsel. Verder maken die bepalingen inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel, omdat zij onvoldoende duidelijk en nauwkeurig zijn geredigeerd. Derhalve zijn de bepalingen van de verordening en het besluit op grond van artikel 241 EG niet van toepassing op het Verenigd Koninkrijk.

Het in de brief van 22 november 2002 vervatte besluit van de Commissie bevat niet de belangrijkste juridische en feitelijke overwegingen waarop het berust en moet daarom nietig worden verklaard wegens ontbreken van motivering.

2) Besluit tot terugvordering van bijstand uit EFRO ten belope van 9 272 767 euro

Volgens verzoeker moet de brief met besluit van 22 november 2002 waarbij de Commissie het Verenigd Koninkrijk meedeelde dat zij zich genooddaakt zag het bedrag van 9 272 767 euro terug te vorderen, nietig worden verklaard op grond dat:

- de Commissie blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en/of onjuiste uitlegging en/of kennelijk onjuiste beoordeling;
- het besluit in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur, communautaire solidariteit en regionaal partnerschap, en het beginsel dat de gemeenschapsinstellingen en de lidstaten moeten samenwerken (artikel 10 EG);
- het besluit ontoereikend is gemotiveerd.

(¹) Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen (PB L 161, blz. 1).

Beroep, op 10 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Portugese Republiek

(Zaak C-48/03)

(2003/C 70/28)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 10 februari 2003 beroep tegen Portugese Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. M. Alves Vieira als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Portugese Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2000/16/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 april 2000 tot wijziging van richtlijn 79/373/EEG van de Raad betreffende de handel in mengvoeders en richtlijn 96/25/EG van de Raad betreffende het verkeer van voedermiddelen(¹), of althans deze bepalingen niet mee te delen aan de Commissie, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.
- de Portugese Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De omzettingstermijn van de richtlijn is verstreken op 2 mei 2001.

(¹) PB L 105 van 6.5.2000, blz. 36.

Verzoek van de Cour d'appel de Rennes van 5 februari 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Alain Rousseau en Association Comité économique régional fruits et légumes de Bretagne (CERAFEL)

(Zaak C-49/03)

(2003/C 70/29)

De Cour d'appel de Rennes heeft bij beschikking van 5 februari 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op

10 februari 2003, in het geding tussen Alain Rousseau en Association Comité économique régional fruits et légumes de Bretagne (CERAFEL), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Wanneer een lidstaat overeenkomstig artikel 15 ter, leden 1 en 8, van verordening nr. 1035/72 van de Raad van 18 mei 1972 ⁽¹⁾ bepaalde regels inzake productie en commercialisatie verplicht stelt voor de in de regio van een comité économique gevestigde en daarbij niet-aangesloten telers en bepaalt dat zij dezelfde bijdragen, of een deel daarvan, als de aangesloten telers verschuldigd zijn, kan een landbouwer die actief is in de biologische landbouw, zich dan, gelet op artikel 3 van verordening nr. 2092/91 van 24 juni 1991 ⁽²⁾, met succes op het non-discriminatiebeginsel beroepen, met name omdat de door het comité économique uitgevaardigde regels inzake het uit de markt nemen voor hem geen of slechts een gering belang hebben.”

(1) Verordening (EEG) nr. 1035/72 van de Raad van 18 mei 1972 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector groenten en fruit (PB L 118 van 20.05.1972, blz. 1).

(2) Verordening (EEG) nr. 2092/91 van de Raad van 24 juni 1991 inzake de biologische produktiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwprodukten en levensmiddelen (PB L 198 van 22.07.1991, blz. 1).

Beroep, op 14 februari 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-66/03)

(2003/C 70/30)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 februari 2003 beroep ingesteld tegen Franse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door N. Yerrel als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het den Hove behage:

- a) vast te stellen dan de Franse Republiek door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 2000/39/EG van de Commissie van 8 juni 2000 tot vaststelling van een eerste lijst van indicatieve grenswaarden voor beroepsmatige blootstelling ter uitvoering van Richtlijn 98/24/EG van de Raad betreffende de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van werknemers tegen risico's van chemische agentia op het werk ⁽¹⁾, althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- b) de Franse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn is verstreken op 31 december 2001.

(1) PB L 142 van 16.06.2000, blz. 7.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 23 januari 2003

in zaak T-53/00: Serena Angioli tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(Ambtenaren — Beroep tot nietigverklaring — Intern vergelijkend onderzoek voor aanstelling in vaste dienst van tijdelijk functionarissen — Niet-plaatsing op lijst van geschikte kandidaten — Geheim van werkzaamheden van jury)

(2003/C 70/31)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-53/00, Serena Angioli, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door G. Vandersanden en L. Levi, advocaten, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: C. Berardis-Kayser), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 28 mei 1999 om verzoekster niet te plaatsen op de lijst van geschikte kandidaten van intern vergelijkend onderzoek COM/TA/2/98 voor de aanstelling in vaste dienst van tijdelijk functionarissen, alsmede van alle handelingen die de jury van het vergelijkend onderzoek en het tot aanstelling bevoegd gezag ten gevolge daarop hebben gesteld, heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: R. García-Valdecasas, president, P. Lindh en J. D. Cooke, rechters; griffier: J. Palacio González, hoofdadministrateur, op 23 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

⁽¹⁾ PB C 135 van 13 mei 2000.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 15 januari 2003

in de gevoegde zaken T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 en T-272/01: Philip Morris International Inc. e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Besluit tot instelling van beroep in rechte voor rechterlijke instantie van derde Staat — Beroep tot nietigverklaring — Begrip beschikking in de zin van artikel 230, vierde alinea, EG — Ontvankelijkheid”)

(2003/C 70/32)

(Procestaal: Engels)

In de gevoegde zaken T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 en T-272/01, Philip Morris International Inc., gevestigd te Rye Brook, New York (Verenigde Staten), vertegenwoordigd door É. Morgan de Rivery en J. Derenne, advocaten, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg, in de zaken T-377/00 en T-272/01, R. J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., gevestigd te Winston-Salem, North-Carolina (Verenigde Staten), RJR Acquisition Corp., gevestigd te Wilmington, New Castle, Delaware (Verenigde Staten), R. J. Reynolds Tobacco Company, gevestigd te Jersey City, New Jersey (Verenigde Staten), R. J. Reynolds Tobacco International, Inc., gevestigd te Dover, Kent, Delaware (Verenigde Staten), vertegenwoordigd door P. Lomas, solicitor, en O. Brouwer, advocaat, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg, in de zaken T-379/00 en T-260/01, Japan Tobacco, Inc., gevestigd te Tokyo (Japan), vertegenwoordigd door P. Lomas, solicitor, en O. Brouwer, advocaat, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg, in zaak T-380/00, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: aanvankelijk X. Lewis en C. Ladenburger, vervolgens C. Docksey en Ladenburger), ondersteund door Europees Parlement (gemachtigden: R. Passos en A. Baas), Koninkrijk Spanje (gemachtigde: R. Silva de Lapuerta), Franse Republiek (gemachtigde: G. de Bergues), Italiaanse Republiek (gemachtigde: U. Leanza), Portugese Republiek (gemachtigden: L. Fernandes en Â. Cortesão de Seça Neves), Republiek Finland (gemachtigden: T. Pynnä en E. Bygglin), in de zaken T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 en T-272/01, Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigden: W.-D. Plessing en M. Lumma), Helleense Republiek (gemachtigde: V. Kontolaimos), in de zaken T-260/01 en T-272/01, Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigden: in de zaken T-260/01 en T-272/01, H. Sevenster en, in zaak T-379/00, Sevenster en J. van Bakel), betreffende verzoeken tot nietigverklaring van twee besluiten van de Commissie tot instelling van beroep in rechte tegen verzoeksters voor een

federale rechterlijke instantie van de Verenigde Staten van Amerika, heeft het Gerecht (Tweede kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: R. M. Moura Ramos, kamerpresident, V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi en A. W. H. Meij, rechters; griffier: J. Plingers, administrateur, op 15 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Verklaart de beroepen niet-ontvankelijk.*
- 2) *Verwijst verzoeksters in hun eigen kosten en hoofdelijk in de kosten van de Commissie.*
- 3) *Verstaat dat interveniënten hun eigen kosten zullen dragen.*

(¹) PB C 79 van 10.3.2001 en C 3 van 5.1.2002.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 12 december 2002

in zaak T-110/01: Vedral SA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (¹)

(„Gemeenschapsmerk — Oppositieprocedure — Ouder woordmerk SAINT-HUBERT 41 — Aanvraag voor inschrijving van beeldmerk met woord „HUBERT” als gemeenschapsmerk — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94”)

(2003/C 70/33)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-110/01, Vedral SA, gevestigd te Ludres (Frankrijk), vertegenwoordigd door T. van Innis en G. Glas, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (gemachtigde: E. Joly), en andere partij voor de kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen): France Distribution, gevestigd te Emerainville (Frankrijk), betreffende een beroep tegen de beslissing van de eerste kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 9 maart 2001 (zaak R 127/2000-1), heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt: M. Vilaras, kamerpresident, V. Tiili en P. Mengozzi, rechters; griffier: D. Christensen, administrateur, op 12 december 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Verwerpt het beroep.*
- 2) *Verstaat dat elke partij de eigen kosten zal dragen.*

(¹) PB 2001, C 227.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 15 januari 2003

in zaak T-171/01: Institut de l'audiovisuel et des télécommunications en Europe (IDATE) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Arbitragebeding — Communautair programma „Trans-European Telecommunications Networks” — Overeenkomst betreffende organisatie van seminars over gebruik van Euro-ISDN — Te vergoeden kosten”)

(2003/C 70/34)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-171/01, Institut de l'audiovisuel et des télécommunications en Europe (IDATE), gevestigd te Montpellier (Frankrijk), vertegenwoordigd door H. Calvet, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: M. Wolfcarius en M. Shotter en J.-L. Fagnart), betreffende, primair, een vordering tot vaststelling door het Gerecht dat het begrip door de Commissie te vergoeden kosten in de zin van de overeenkomst die door de Commissie en verzoeker in het kader van het programma „Trans-European Telecommunications Networks” is gesloten, alle kosten omvat die door de onderaannemers van verzoeker uit hoofde van die overeenkomst zijn gefactureerd, en subsidiair, een vordering tot vergoeding van de schade die verzoeker stelt te hebben geleden als gevolg van de wanprestatie van de Commissie bij de uitvoering van de overeenkomst, heeft het Gerecht (Tweede kamer), samengesteld als volgt: R. M. Moura Ramos, kamerpresident, J. Pirrung en A. W. H. Meij, rechters; griffier: H. Jung, op 15 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Verstaat dat de door de Commissie te vergoeden kosten in de zin van de litigieuze overeenkomst alle kosten omvatten die verzoeker door zijn onderaannemers uit hoofde van die overeenkomst zijn gefactureerd.*
- 2) *Verwijst de Commissie in de kosten.*

(¹) PB C 303 van 27.10.2001.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**van 23 januari 2003****in zaak T-181/01: Chantal Hectors tegen Europees Parlement ⁽¹⁾****(Ambtenaren — Tijdelijk functionarissen — Aanwerving — Motivering — Kennelijk verkeerde beoordeling — Gelijke behandeling van mannen en vrouwen)**

(2003/C 70/35)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-181/01, Chantal Hectors, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door G. Vandersanden en L. Levi, advocaten, tegen Europees Parlement (gemachtigden: H. von Herten en J. F. de Wachter), betreffende een beroep strekkende tot, enerzijds, nietigverklaring van de besluiten van het tot het sluiten van aanstellingsovereenkomsten bevoegde gezag houdende aanstelling van de heer B. in het ambt van Nederlandstalig administrateur bij de Fractie van de Europese Volkspartij (christen-democraten) en Europese Democraten van het Europees Parlement en houdende afwijzing van verzoeksters sollicitatie naar dat ambt, en anderzijds, veroordeling van het Parlement tot vergoeding van de materiële en morele schade die verzoekster stelt te hebben geleden, heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: J. D. Cooke, president, R. García-Valdecasas en P. Lindh, rechters; griffier: J. Palacio González, hoofdadministrateur, op 23 januari 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

⁽¹⁾ PB C 303 van 27 oktober 2001.

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**van 11 december 2002****in zaak T-82/02: Wolf-Dieter Yorck von Wartenburg tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾****(Ambtenaren — Beroepstermijn — Kennelijke niet-ontvankelijkheid)**

(2003/C 70/36)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-82/02, Wolf-Dieter Yorck von Wartenburg, voormalig tijdelijk functionaris van het Europees Parlement, wonende

te Wittibreut (Duitsland), vertegenwoordigd door H.-H. R. Heyland, advocaat, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: J. Currall) en Europees Parlement (gemachtigden: U. Rösslein en L. G. Knudsen), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van het Europees Parlement van 28 mei 2001 houdende weigering om op verzoekers pensioen de coëfficiënt toe te passen die volgens artikel 82 Ambtenarenstatuut van toepassing is op in Duitsland wonende personen die een communautair pensioen genieten, heeft het Gerecht (Eerste kamer), samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, president, R. M. Moura Ramos en H. Legal, rechters; griffier: H. Jung, op 11 december 2002 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Het beroep wordt verworpen wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid.
- 2) Elk der partijen zal de eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 156 van 29 juni 2002.

BESCHIKKING VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG**van 16 januari 2003****in zaak T-201/02: Pierre Tomarchio tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾****(Ambtenaren — Weigering van herindeling van ambtenaar door instelling van herkomst — Beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen instelling waarnaar ambtenaar is overgeplaatst — Niet-ontvankelijkheid)**

(2003/C 70/37)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-201/02, Pierre Tomarchio, voormalig ambtenaar van de Europese Gemeenschappen, wonende te Nancy (Frankrijk), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J.-M. Stenier en P. Giusta), betreffende een beroep tot nietigverklaring van de handeling die de Rekenkamer op 26 februari 2002 met betrekking tot het verzoek tot herindeling van verzoeker heeft gesteld, heeft het Gerecht (Eerste kamer), samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, president, R. M. Moura Ramos en H. Legal, rechters; griffier: H. Jung, op 16 januari 2003 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.
- 2) Verzoekers verzoek tot voeging van de beroepen T-173/02 en T-201/02 wordt afgewezen.
- 3) Elk der partijen zal de eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 233, van 28 september 2002.

Beroep, op 4 december 2002 ingesteld door Mülhens GmbH & Co. KG tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak T-355/02)

(2003/C 70/38)

(Procestaal: te bepalen overeenkomstig artikel 131, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering — Taal van het verzoekschrift: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 4 december 2002 beroep ingesteld tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) door Mülhens GmbH & Co. KG, te Keulen (Duitsland), vertegenwoordigd door T. Schulte-Beckhausen, advocaat. Andere partij voor de kamer van beroep: Zirh International CDRP, te New York (Verenigde Staten van Amerika).

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- te vernietigen de beslissing van de tweede kamer van beroep van het Bureau van 1 oktober 2002 (R 657/2001-2);
- het Bureau te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: ZIHR International CDRP

Betrokken gemeenschapsmerk: woordmerk „ZIHR” voor waren en diensten van de klassen 3 en 42 (o.a. zepen, parfumerieën, etherische oliën, cosmetica, haarlotions en dienstverlening op het gebied van hygiëne en schoonheidsverzorging) — aanvraagnr. 1316744

Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure: verzoekster

Oppositiemerk of -teken: beeldmerk „Sir” voor waren van klasse 3 (parfumerieën, etherische oliën, cosmetische middelen, tandreinigingsmiddelen, zepen en haarlotions) — inschrijving nr. 348540

Beslissing oppositieafdeling:

afwijzing van de oppositie

Beslissing kamer van beroep:

verwerping van verzoeksters beroep

Middelen:

- de betrokken waren zijn ten dele identiek respectievelijk in grote mate soortgelijk;
- er bestaat een grote mate van overeenstemming tussen de conflicterende tekens;
- er bestaat verwarringsgevaar tussen beide merken.

Beroep, op 13 december 2002 ingesteld door Dorte Schmidt-Brown tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-387/02)

(2003/C 70/39)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 december 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Dorte Schmidt-Brown, wonende te Wellen (Duitsland), vertegenwoordigd door A. Coolen, J.-N. Louis en E. Marchal, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 26 april 2002 houdende afwijzing van haar verzoek om:
- hulp en bijstand door de Commissie bij de vordering die zij voor de rechterlijke instanties in het Verenigd Koninkrijk heeft ingesteld tegen Eurogramme Ltd;

- toegang tot alle documenten inzake het project PRODCOM die al dan niet rechtstreeks betrekking hebben op Eurogramme Ltd, inzonderheid die welke zijn opgenomen in de aan het oorspronkelijke verzoek gehechte lijst, alsmede alle stukken van het dossier van het interne onderzoek dat is verricht door het hoofd van eenheid DG EUROSTAT/R.1 „Administratieve en personeelsaangelegenheden”, met inbegrip van het auditverslag van 21 december 2000, en toestemming om deze documenten te kopiëren en in rechte te produceren;
- financiële bijstand ter dekking van alle kosten van de verdediging die zij moet maken om vergoeding te verkrijgen van de morele, professionele en materiële schade die zij heeft geleden wegens de lasterlijke aantijgingen in woord en geschrift aan haar adres;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster was ambtenaar van de Commissie, directoraat-generaal EUROSTAT. Zij was verantwoordelijk voor het project PRODCOM, waarvoor Eurogramme Ltd een overeenkomst voor het verrichten van statistische diensten had gesloten.

Volgens verzoekster heeft Eurogramme Ltd in dit verband ernstige beschuldigingen aan haar adres geuit. Daarop heeft zij voor de rechterlijke instanties in het Verenigd Koninkrijk tegen Eurogramme Ltd een vordering wegens laster ingesteld.

In het kader hiervan heeft verzoekster een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1, Ambtenarenstatuut ingediend om toegang te verkrijgen tot alle documenten met betrekking tot het project PRODCOM, alsmede toestemming om deze documenten te kopiëren en voor de rechterlijke instanties in het Verenigd Koninkrijk te produceren. Dit verzoek was eveneens erop gericht financiële bijstand te verkrijgen ter dekking van alle kosten van de verdediging die zij moet maken om vergoeding te verkrijgen van de wegens de lasterlijke schriftelijke aantijgingen van Eurogramme Ltd geleden schade. Dit verzoek is bij het bestreden besluit afgewezen.

Ter onderbouwing van haar beroep stelt verzoekster schending van besluit 94/90⁽¹⁾ inzake de toegang tot documenten van de Commissie, en schending van artikel 19 Ambtenarenstatuut. Haars inziens bevat het bestreden besluit geen rechtvaardiging voor de weigering van toegang tot de stukken en toestemming om deze in rechte te produceren.

⁽¹⁾ Besluit 94/90/EGKS, EG, Euratom van de Commissie van 8 februari 1994 (PB L 46, blz. 58).

Beroep, op 19 december 2002 ingesteld door Arla Foods e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-397/02)

(2003/C 70/40)

(Procestaal: Deens)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 19 december 2002 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Arla Foods, Viby J. (Danmark), alsook 8 andere Deense kaasproducenten, vertegenwoordigd door G. Lett, advocaat.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren verordening nr. 1829/2002 van de Commissie van 14 oktober 2002 inzake de registratie van de benaming feta volgens de procedure van artikel 17 van verordening (EEG) nr. 2081/92⁽¹⁾ van de Raad.
- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992 inzake de bescherming van geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen van landbouwproducten en levensmiddelen⁽²⁾ werden op gemeenschapsniveau regels ingevoerd over de benamingen voor levensmiddelen. Bij verordening (EEG) nr. 1107/96 van de Commissie van 12 juni 1996 betreffende de registratie van de geografische aanduidingen en oorsprongsbenamingen in het kader van de procedure van artikel 17 van verordening (EEG) nr. 2081/92⁽³⁾ van de Raad werd onder meer de benaming feta geregistreerd. Bij het arrest van het Hof van 16 maart 1999⁽⁴⁾ verklaarde het Hof verordening nr. 1107/96 nietig voorzover de benaming Feta daarbij als een beschermde oorsprongsbenaming is geregistreerd. Met de bestreden verordening heeft de Commissie de benaming feta opnieuw geregistreerd als een ten voordele van Griekenland beschermde oorsprongsbenaming.

Verzoekers die allen Deense producenten van fetakaas zijn, verzoeken om nietigverklaring van de bestreden verordening en stellen dat de verordening wegens de niet-inachtneming van wezenlijke vormvoorschriften ongeldig is wat de registratie van feta betreft. Volgens verzoekers is de Griekse wetgeving te laat ingevoerd, aangezien voor de registratie van feta artikel 17 van verordening 2081/92 van de Raad in acht moet worden genomen. Voorts zijn noch de belangrijkste punten van het verzoek van Griekenland noch de warenspecificatie voor feta bekendgemaakt.

Voorts, aldus verzoekers, voldoet feta niet aan de voorwaarden voor registratie van verordening nr. 2081/92 van de Raad. Feta is een soortnaam die volgens deze verordening niet kan worden beschermd. Feta is de gangbare naam voor een bepaald zuivelproduct. Ook uit de ontwikkeling van de Griekse wetgeving blijkt dat feta in Griekenland als een soortnaam wordt beschouwd, net zoals de Raad en de Commissie feta in hun regelingen als een soortnaam beschouwen. Voorts heeft Griekse feta niet een bepaald gemeenschappelijk kenmerk en is er werkelijk sprake van bescherming van Griekse kaas als zodanig.

Ten slotte stellen verzoekers dat de registratie van feta is strijd is met het beginsel van artikel 7, lid 4, van verordening nr. 2081/92 van de Raad, de fundamentele rechtsbeginselen van het EG-recht en derhalve ook met het Verdrag, waaronder artikel 12 EG en artikel 34, lid 3, het vertrouwens- en het evenredigheidsbeginsel.

(1) Verordening (EG) nr. 1829/2002 van de Commissie van 14 oktober 2002 tot wijziging van de bijlage bij Verordening (EG) nr. 1107/96 van de Commissie wat de benaming „feta” betreft (PB L 277, blz. 10).

(2) PB L 208, blz. 1.

(3) PB L 148, blz. 1.

(4) Arrest Hof van 16 maart 1999, Denemarken e.a./Commissie, C-289/96, C-293/96 en C-299/96, Jurisprudentie blz. I-1541.

Beroep, op 9 januari 2003 ingesteld door R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., R.J. Reynolds Tobacco Company, R.J. Reynolds Tobacco International, Inc. en RJR Acquisition Corp. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-6/03)

(2003/C 70/41)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 9 januari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door R.J. Reynolds Tobacco Holdings, Inc., gevestigd te Winston-Salem (Verenigde Staten van Amerika), R.J. Reynolds Tobacco Company, gevestigd te Winston-Salem (Verenigde Staten van Amerika), R.J. Reynolds Tobacco International, Inc., gevestigd te Winston-Salem (Verenigde Staten van Amerika), en RJR Acquisition Corp., gevestigd te Wilmington (Verenigde Staten van Amerika), vertegenwoordigd door Eric Morgan de Rivery en Francesca Marchini Camia, advocaten.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- het beroep ontvankelijk te verklaren;
- het besluit van de Commissie op grond waarvan op 30 oktober 2002 bij de New York District Court het derde beroep ⁽¹⁾ tegen verzoeksters is ingesteld, zoals door de Commissie bekendgemaakt in perscommuniqué IP/05/1592 van 31 oktober 2002, nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van deze procedure, daaronder begrepen die van verzoeksters en eventuele derden.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters zijn verwerende partijen in een zaak die de Commissie namens de Europese Gemeenschap en een aantal lidstaten heeft ingeleid voor een rechtbank van de Verenigde Staten, waarin zij drievoudige en prohibitieve schadevergoeding, een billijke vergoeding en verschillende dwangmaatregelen vordert in verband met verzoeksters' gestelde deelneming aan witwasoperaties.

Volgens verzoeksters is de Europese Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Commissie, om de volgende redenen niet bevoegd om het betwiste besluit vast te stellen en een vordering in te stellen namens haarzelf en namens lidstaten:

- artikel 2 EG verleent de instellingen geen specifieke en autonome bevoegdheden;
- artikel 281 EG verleent de EG enkel rechtspersoonlijkheid, maar zegt niets over haar bevoegdheden;
- artikel 282 EG verleent de EG, vertegenwoordigd door de Commissie, geen bevoegdheid om een vordering in te stellen bij een rechterlijke instantie van een derde staat;
- artikel 280 EG verleent de EG, vertegenwoordigd door de Commissie, geen bevoegdheid om vorderingen in te stellen ter bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap. Artikel 280 verleent de Gemeenschap enkel een beperkte bevoegdheid om ervoor te zorgen dat de lidstaten doeltreffende maatregelen nemen ter bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap en om de lidstaten daarin bij te staan;
- zelfs aangenomen dat artikel 280 EG de EG die bevoegdheid verleent, voldoet de betwiste handeling niet aan de vereisten van artikel 280, lid 1, EG: zij strekt niet tot het

bestrijden van fraude waardoor de financiële belangen van de Gemeenschap worden geschaad, zij volgt niet de procedure van artikel 280, lid 4, EG, juncto artikel 251 EG, en zij strookt niet met de uitdrukkelijke uitsluiting van strafrecht en rechtsbedeling in artikel 280, lid 4, EG;

- de betwiste handeling omzeilt de bestaande gemeenschapswetgeving inzake witwassen;
- de EG, vertegenwoordigd door de Commissie, heeft zichzelf in strijd met het Verdrag en de wens van de lidstaten de rol van „Europees Openbaar Ministerie” toegeëigend.

Verzoeksters stellen dat de EG, vertegenwoordigd door de Commissie, is overgegaan tot „forum shopping” teneinde de tekortkomingen van de lidstaten en de EG te omzeilen, en grondwettelijk niet bevoegd is om op te treden namens de lidstaten.

Verder stellen verzoeksters dat de bestreden handeling geen passende wijze is om geschillen betreffende de uitlegging en de toepassing van het Verdrag te beslechten in de zin van artikel 292 EG. Zij schendt ook de motiveringsplicht en de volgende algemene beginselen en fundamentele rechten: het evenredigheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces. Ten slotte stellen verzoeksters dat verweerster met de vaststelling van de bestreden handeling haar bevoegdheden heeft misbruikt.

(¹) Het besluit om het eerste beroep in te stellen is door verzoeksters aangevochten in zaak T-379/00 (PB 2001, C 79, blz. 24). Tegen het besluit om het tweede beroep in te stellen zijn verzoeksters opgekomen in zaak T-260/01 (PB 2002, C 3, blz. 39).

Beroep, op 10 januari 2003 ingesteld door El Corte Inglés tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)

(Zaak T-8/03)

(2003/C 70/42)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 januari 2003 beroep ingesteld tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) door El Corte Inglés, te Madrid (Spanje), vertegenwoordigd door J. L. Rivas Zurdo, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- te vernietigen de beslissing van de vierde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) van 3 oktober 2002 in de zaken 700/2000-4 en 746/2000-4;
- de inschrijving van het gemeenschapsmerk nr. 203570 te weigeren;
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk:	EMILIO PUCCI S.R.L.
Betrokken gemeenschapsmerk:	merk „Emilio Pucci” in handschrift — aanvraagnr. 203570 voor waren van de klassen 3, 18, 24 en 25
Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure:	verzoekster
Oppositiemerk of -teken:	Spaanse merken EMIDIO TUCCI (in handschrift) nr. 1908876 voor waren van klasse 3 en nr. 855782 voor waren van klasse 25
Beslissing oppositieafdeling:	afwijzing van de inschrijvingsaanvraag voor waren van de klassen 3, 18 en 25, en aanvaarding ervan voor waren van klasse 25 en bepaalde waren van klasse 18
Beslissing kamer van beroep:	verwerping van het beroep van opposante en toewijzing van het beroep van de aanvrager voor de geweigerde waren van klasse 18
Middelen:	onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 (verwarringsgevaar), alsmede van artikel 8, lid 5, van deze verordening.

Beroep, op 15 januari 2003 ingesteld door E. Afari tegen de Europese Centrale Bank**(Zaak T-11/03)**

(2003/C 70/43)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 15 januari 2003 beroep ingesteld tegen de Europese Centrale Bank (ECB) door E. Afari, wonende te Frankfurt (Duitsland), vertegenwoordigd door G. Vandersanden en L. Levi, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de tuchtmaatregel van de ECB van 5 november 2002, waarbij verzoekster een berisping kreeg opgelegd, nietig te verklaren;
- de ECB te veroordelen tot betaling van 1 euro voor geleden immateriële schade;
- de ECB te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster in deze zaak komt op tegen het besluit van de administratie van de ECB waarbij haar een tuchtmaatregel in de vorm van een berisping werd opgelegd. Haar werd hoofdzakelijk ten laste gelegd dat zij beschuldigingen van racisme had geuit en de leiding van de ECB had beschuldigd van het aanzetten tot vreemdelingenhaat.

Zij beklagt zich erover dat er in het begin van deze tuchtprocedure sprake was van een moeilijke verhouding met een collega, die haar onder zware druk zette, pestte en op vele manieren discrimineerde. Aangezien zij er niet in was geslaagd deze situatie onder de aandacht van haar superieuren te brengen, liep het conflict uit op een schriftelijke klacht.

Verzoekster voert de volgende middelen aan:

- Schending van de motiveringsplicht, het recht op behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.
- Schending van de rechten van de verdediging, voorzover de bewijslast ten onrechte op verzoeksters schouders is gelegd en haar recht om te worden gehoord, evenals het onpartijdigheidsbeginsel met voeten is getreden.
- Kennelijk onjuiste beoordeling van de grond van de zaak. In concreto wordt aangevoerd dat verzoekster noch artikel 4, lid 1, van de arbeidsvoorwaarden van het personeel van de ECB, noch de gedragsregels van de ECB heeft geschonden.

- Schending van het evenredigheidsbeginsel waar het gaat om de sanctie.
- Schending van richtlijn 2000/43/EG van de Raad van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 180, blz. 22.

Beroep, op 16 januari 2003 ingesteld door Nintendo Co, Ltd en Nintendo of Europe GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-13/03)**

(2003/C 70/44)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 16 januari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Nintendo Co, Ltd, gevestigd te Kyoto (Japan), en Nintendo of Europe GmbH, gevestigd te Großostheim (Duitsland), vertegenwoordigd door I. Forrester, QC, J. Pheasant, solicitor, M. Powell, solicitor, C. Kennedy-Loest, solicitor, en J. Killick, barrister.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- artikel 3 van de beschikking nietig te verklaren, voorzover daarin een onrechtmatig hoge boete aan Nintendo wordt opgelegd;
- de boete te verlagen (indien al een boete moet worden opgelegd) tot een bedrag dat het Gerecht passend acht in het kader van de uitoefening van zijn volledige rechtsmacht in de zin van artikel 229 EG;
- de Commissie te verwijzen in de kosten;
- elke andere rechtens noodzakelijke maatregel te gelasten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters komen op tegen beschikking C(2002) 4072 def. van de Commissie van 30 oktober 2002 in zaken COMP/35.587 PO Video games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution en COMP/36.321 Omega-Nintendo betreffende een inbreuk op artikel 81, lid 1, EG-Verdrag, voorzover daarin een onrechtmatig hoge boete aan verzoeksters wordt opgelegd.

Tot staving van hun beroep stellen verzoeksters dat de Commissie wezenlijke vormvoorschriften heeft geschonden,

zoals het recht van verweer, het onpartijdigheids- en billijkheidsbeginsel, de verplichting om beschikkingen te motiveren, en de verplichting om beschikkingen binnen een redelijke termijn vast te stellen. Voorts beroepen verzoeksters zich op schendingen van algemene rechtsbeginselen, zoals de beginselen van evenredigheid, gelijke behandeling, non bis in idem, gewettigd vertrouwen, doorzichtigheid, samenhang en non-discriminatie.

Volgens verzoeksters is de opgelegde boete onrechtmatig, omdat zij kennelijk buitensporig is en omdat tijdens verschillende stappen in de berekening ervan fouten zijn gebeurd. Volgens hen is bij de bepaling van de boete op grond van de zwaarte van de inbreuk volkomen ten onrechte uitgegaan van hun aandeel in de verkoop van Nintendo's producten. Zo er al andere overwegingen een rol hebben gespeeld, zijn deze onvoldoende tot uiting gekomen.

Verder is de boete in de beschikking verhoogd met het oog op afschrikking, terwijl dit volgens verzoekster onnodig was en in strijd met het voorgaande beleid. De beschikking geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting, bevat een dubbel telling en is in strijd met het recht van verweer. Voorts is een verdrievoudiging van de boete met het oog op afschrikking onverenigbaar met het beginsel van gelijke behandeling, onvoldoende gemotiveerd en op een ongepaste werkwijze gebaseerd.

Bovendien is in de beschikking een verhoging van de boete met 10 % voor elk volledig jaar van de inbreuk vastgesteld, ofschoon de inbreuk niet steeds even intens is geweest. De verhoging van de boete voor het eerste volledige jaar van de inbreuk is trouwens in strijd met de richtsnoeren van de Commissie.

De verhoging van de boete met 75 % wegens verzwarende omstandigheden, vloeit volgens verzoeksters voort uit een kennelijk onjuiste beoordeling van hun situatie en hun gedrag, en is in strijd met de vroegere beleidspraktijk van de Commissie.

Ten slotte stellen verzoeksters dat bij de verlaging van de boete met 25 % wegens verzachtende omstandigheden, onvoldoende rekening is gehouden met de criteria van de mededeling inzake samenwerking en met de vroegere beleidspraktijk van de Commissie ter zake. Tevens zijn verzoeksters niet op dezelfde voet behandeld als andere ondernemingen in deze zaak, en is onvoldoende rekening gehouden met het gedrag van verzoeksters, die de Commissie uit eigen beweging van de inbreuk op de hoogte hebben gebracht. Ten slotte is door de wijziging van de beoordeling van verzoeksters' medewerking tijdens de administratieve procedure het recht van verweer geschonden.

Beroep, op 15 januari 2003 ingesteld door José Luis Zuazaga Meabe tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)

(Zaak T-15/03)

(2003/C 70/45)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 15 januari 2003 beroep ingesteld tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) door José Luis Zuazaga Meabe, wonende te Bilbao (Spanje), vertegenwoordigd door J. A. Calderón Chavero, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- te vernietigen de beslissing van de tweede kamer van beroep van het BHIM van 24 oktober 2002 in zaak R-918/2001;
- de oppositie in procedure B290157 in haar geheel toe te wijzen;
- verzoekers vordering, dat de overeenkomstige oppositieafdeling van het BHIM wordt gelast de inschrijving van het betrokken merk te weigeren, toe te wijzen, en
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk:	BANCO BILBAO VIZCAYA ARGENTARIA S.A.
Betrokken gemeenschapsmerk:	woordmerk „BLUE” — aanvraagnr. 1345974 voor waren en diensten van de klassen 9, 36 en 38
Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure:	verzoeker
Oppositiemerk of -teken:	Spaans woordmerk „BILBAO BLUE” voor diensten van klasse 36
Beslissing oppositieafdeling:	gedeeltelijke afwijzing van de inschrijvingsaanvraag voor bepaalde diensten van klasse 36 (verzekeringsdiensten; financiële zaken; monetaire zaken en makelaardij)

Beslissing kamer van beroep: toewijzing van het beroep en afwijzing van de oppositie in haar geheel

Middelen: onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 (gevaar voor verwarring en associatie tussen de betrokken merken).

Beroep, op 17 januari 2003 ingesteld door CD-Contact Data tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-18/03)

(2003/C 70/46)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 17 januari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door CD-Contact Data, gevestigd te Burglengenfeld (Duitsland), vertegenwoordigd door J. K. de Pree en R. Wesseling, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 30 oktober 2002 in zaken COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution en COMP/36.321 Omega-Nintendo, voorzover deze geheel of gedeeltelijk tot verzoekster is gericht (in het bijzonder de artikelen 1 en 3 ervan);
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is werkzaam als distributeur en heruitgever van spelsoftware. Tussen april en december 1997 was zij alleenverkoper voor Nintendo-producten in België en Luxemburg. Volgens de Commissie nam verzoekster deel aan een overeenkomst en/of onderling afgestemde feitelijke gedragingen met Nintendo teneinde de paralleluitvoer te beperken.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster schending van artikel 81 EG aan, alsmede een ernstige beoordelingsfout rechtens en feitens en schending van wezenlijke procedurevoorschriften, zoals de motiveringsplicht. Volgens verzoekster bewees de Commissie niet rechtens genoegzaam dat verzoekster met Nintendo was overeengekomen de paralleluitvoer te belemmeren.

Verzoekster stelt bovendien dat de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het gelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, werden geschonden. In dit verband voert verzoekster eveneens niet-nakoming van de motiveringsplicht aan. Zij betoogt dat de Commissie bij de vaststelling van de boete rekening moet houden met de zwaarte en de duur van de overtreding. De Commissie heeft niet naar deze beginselen gehandeld, aangezien er geen overtuigend bewijs voorhanden is dat verzoekster met Nintendo een overeenkomst heeft gesloten en de aan verzoekster ten laste gelegde overtredingen in elk geval veel minder gevolgen hadden en van kortere duur waren dan de overtredingen van Nintendo en zijn andere distributeurs.

Beroep, op 22 januari 2003 ingesteld door KAHLA/Thüringen Porzellan GmbH tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-20/03)

(2003/C 70/47)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 januari 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door KAHLA/Thüringen Porzellan GmbH te Kahla (Duitsland), vertegenwoordigd door M. Schütte en S. Zühlke, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

1. Artikel 1, lid 2, van beschikking C(2002) 4040 def. van de Commissie van 30 oktober 2002 betreffende steun ten gunste van Kahla Porzellan GmbH en Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (zaak C62/2000), nietig te verklaren voorzover deze bezwarend is voor verzoekster;
2. artikel 2 nietig te verklaren, voorzover dit de in bovenstaand punt 1 genoemde maatregelen betreft;
3. de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een porceleinonderneming in Kahla, Thüringen. Zij verwierf als hoogstbiedende investeerder machines, gebouwen en terreinen van de curator in het faillissement van Kahla Porzellan GmbH. In de bestreden beschikking kwalificeerde de Commissie een reeks maatregelen ten gunste van Kahla Porzellan GmbH en verzoekster als steunmaatregelen en verklaarde zij deze onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

Verzoekster komt met haar verzoek vooral op tegen de terugvordering van de investeringssubsidie van 2,5 miljoen DEM, de terugvordering van gestelde „de minimis”-steun en de terugvordering van subsidies die voor de uitvoering van maatregelen tot schepping van arbeidsplaatsen op grond van § 249h van het Arbeitsförderungsgesetz (wet tot bevordering van de werkgelegenheid; hierna: „AFG”) zijn toegekend. Met het verzoek stelt zij schending van het EG-verdrag, schending van grondbeginselen van het gemeenschapsrecht en kennelijke feitelijke onjuistheden en beoordelingsfouten.

Volgens verzoekster is het bevel tot terugvordering van de investeringssubsidie en van de subsidies die op grond van § 249h AFG zijn verstrekt, in strijd met het EG-Verdrag. De investeringssubsidie is op grond van een goedgekeurd programma verstrekt, en met betrekking tot maatregelen op grond van § 249h AFG heeft de Commissie in 1994 uitdrukkelijk verklaard dat deze niet als subsidie worden beschouwd. In beide gevallen zijn volgens haar dan ook de voor bestaande subsidies geldende regels van toepassing. De Commissie beperkt zich in de beschikking echter niet tot het onderzoek of aan de voorwaarden van de programma's is voldaan en past achteraf strengere voorwaarden op deze programma's toe dan in de programma's of in de door de Commissie gestelde voorwaarden voor goedkeuring waren vastgesteld. Daarmee schendt de Commissie de artikelen 87 en 88 EG en het rechtszekerheidsbeginsel.

Voorts stelt klagster dat de Commissie in strijd met het vertrouwensbeginsel heeft gehandeld door buiten beschouwing te laten dat de door haar in de bestreden beschikking toegepaste, strengere beperkingen niet zijn terug te vinden in de goedkeuring van het garantieprogramma voor investeringen en in de regeling van § 249h AFG die de Commissie zelf in het Publicatieblad heeft bekendgemaakt. Verzoekster mocht er dan ook op vertrouwen dat beide programma's in de gepubliceerde en door de Commissie goedgekeurde vorm zouden worden toegepast. Het hiermee in tegenspraak zijnde bevel tot terugvordering is kennelijk onrechtmatig.

Bovendien stelt klagster dat de constatering van de Commissie aanzienlijke feitelijke onjuistheden en een aantal kennelijke beoordelingsfouten bevatten. Een eerste beoordelingsfout is, dat klagster als een onderneming in moeilijkheden wordt beschouwd. Ook de terugvordering van de „de minimis”-subsidies bevat duidelijke en aanzienlijke feitelijke onjuisthe-

den. Verzoekster heeft een aantal van de genoemde maatregelen niet ontvangen. De terugvordering van subsidies die nooit zijn verleend, is dan ook kennelijk in strijd met materieel recht.

Beroep, op 30 januari 2003 ingesteld door Antonio Aresu tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-24/03)**

(2003/C 70/48)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 30 januari 2003 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Antonio Aresu, vertegenwoordigd door S. Diana, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

— de twee volgende besluiten nietig te verklaren:

- a) het uitdrukkelijke besluit van het TABG van 29 augustus 2002 dat vervat is in nota D(2002)687 van T. Lennon van 2 september 2002, die verzoeker op 4 september 2002 heeft ontvangen en waarin hem is meegedeeld dat zijn sollicitatie naar de vacante post COM/059/02 was afgewezen en dat de post aan M. Scannell was toegewezen;
- b) het stilzwijgende besluit van het TABG van 17 januari 2003 tot afwijzing van het bezwaar dat verzoeker op 17 september 2002 tegen bovenbedoeld besluit had ingediend;

— de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker in de onderhavige zaak komt op tegen de afwijzing van zijn sollicitatie naar een post van diensthoofd bij het Directoraat-Generaal „Gezondheid en consumentenbescherming”.

Het beroep is gebaseerd op de gebrekkige motivering van de bestreden besluiten en op de daaruit voortvloeiende schending van artikel 25, tweede alinea, van het Ambtenarenstatuut.

Beroep, op 28 januari 2003 ingesteld door LEP International B.V. tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-26/03)

(2003/C 70/49)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 januari 2003 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door LEP International B.V., gevestigd te Schiphol-Rijk (Nederland), vertegenwoordigd door mr. Cornelis de Bie en mr. Paul Bakker.

Verzoekende partij concludeert dat het het Gerecht behage:

— de beschikking van de Europese Commissie te vernietigen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster vraagt de vernietiging van de Beschikking van de Europese Commissie van 7 oktober 2002 in het dossier REM 08/003 betreffende een verzoek om kwijtschelding van rechten bij invoer op grond van artikel 239 van Verordening (EEG) 2913/92 ⁽¹⁾.

Verzoekster heeft in opdracht van Hector International Tpt. Ltd. documenten opgemaakt voor het vervoer van vlees naar Marokko onder de regeling extern communautair douanevervoer. Verzoekster verklaart dat dit vervoer door handelingen van derden echter niet op een juiste manier is aangezuiverd, waarop verzoekster, als titularis van de documenten, verzocht werd de verschuldigde douanerechten te betalen. Zij heeft daarop bij de Nederlandse autoriteiten een aanvraag ingediend voor de kwijtschelding van de verschuldigde rechten bij invoer. De aanvraag werd doorgezonden aan de Commissie, die in de bestreden beschikking de aanvraag afwees.

Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beschikking artikel 239 van Verordening (EEG) 2913/92 schendt, de feiten onjuist beoordeelt en gebrekkig gemotiveerd is.

Volgens verzoekster is er sprake van een bijzondere omstandigheid, doordat de douaneautoriteiten in een vroeg stadium wisten dat de regeling extern douanevervoer niet zou worden aangezuiverd en verzoekster hierover niet hebben geïnformeerd. Verzoekster voert verder aan dat er sprake is van een bijzondere omstandigheid, doordat een Spaanse ambtenaar mogelijk betrokken was bij de feiten.

Verzoekster verklaart bovendien te goeder trouw te hebben gehandeld en geen schuld te hebben aan de onregelmatigheden. Volgens verzoekster kan haar ook geen klaarblijkelijke nalatigheid worden verweten. Het feit dat verzoekster geen verzekering heeft afgesloten vormt volgens deze geen nalatigheid. Ondernemers zijn daarentegen vrij te beslissen of en zo ja op welke wijze zij zich indekken tegen mogelijke risico's.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L 302, blz. 1).

Beroep, op 30 januari 2003 ingesteld door SP SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-27/03)

(2003/C 70/50)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 30 januari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door SP SpA, vertegenwoordigd door G. Belotti en N. Pisani, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- primair, de bestreden beschikking non-existent en/of nietig te verklaren;
- subsidiair, de aan SP opgelegde boete in te trekken of te verlagen;
- hoe dan ook, verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Als middel van nietigverklaring beroept verzoekster zich op volledige onbevoegdheid van de Commissie om op 17 december 2002 een beschikking op basis van artikel 65 EGKS-Verdrag te geven. Dit Verdrag is op 22 juli 2002 afgelopen, zodat de beschikking nietig is. Bij gebreke van een uitdrukkelijke machtiging door de lidstaten was de Commissie niet bevoegd de bestreden beschikking te geven.

Verzoekster betwist voorts de economische context die de Commissie in aanmerking heeft genomen. Enerzijds is de Italiaanse geografische markt als relevant beschouwd en anderzijds is volledig voorbij gegaan aan de omstandigheid dat de gemiddelde prijs van rondstaal in Italië steeds lager is geweest dan in andere landen.

Bovendien betwist SP het gebruik van documenten door de Commissie tot staving van haar beschikkingen — met name het schrijven van een samenwerkende onderneming, die naar het oordeel van de Commissie nuttige gegevens heeft verschaft omtrent de werking van de overeenkomst — zonder dat deze in de loop van de procedure ter kennis van verzoekster zijn gebracht. De Commissie heeft deze samenwerking verzwegen en verzoekster daardoor belet tijdig een standpunt in te nemen over de geuite beschuldigingen. Ook op deze grond vordert verzoekster nietigverklaring van de beschikking wegens schending van het recht van verweer.

SP stelt ook de onjuiste toepassing van het recht, inzonderheid artikel 65 EGKS-Verdrag, aan de orde. De Commissie heeft onvoldoende elementen aangevoerd ten bewijze van het bestaan van een overeenkomst of onderling afgestemde feitelijke gedraging.

Tot slot komt verzoekster op tegen de wijze waarop de Commissie de opgelegde boete heeft berekend, met name het vermenigvuldigend effect, de verhoging wegens de beweerde ononderbroken duur van de beweerde inbreuken en de beweerde buitengewoon grote ernst van de overtredingen, waarvoor geen bewijs is geleverd.

Beroep, op 27 januari 2003 ingesteld door Comunidad Autónoma de Andalucía tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-29/03)

(2003/C 70/51)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 januari 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Comunidad Autónoma de Andalucía, gevestigd te Sevilla (Spanje), vertegenwoordigd door Carmen Carretero Espinosa de los Monteros.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van 11 november 2002 van de directeur-generaal van het Europees bureau voor fraudebestrijding (OLAF), die als interne dienst van de Commissie van de Europese Gemeenschappen de door de Junta de Andalucía ingediende klacht terzijde heeft gelegd.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster verzet zich tegen de afwijzing van de klacht die de Consejero de Agricultura y Pesca bij de directeur-generaal van het OLAF heeft ingediend nadat hij kennis had genomen van verslag 10/2000/7057 betreffende een onderzoek van het OLAF naar mogelijke onregelmatigheden in de olijfoliesector in Spanje, inzonderheid in het gebied van de Comunidad Autónoma de Andalucía.

Tot staving van haar beroep betoogt verzoekster het volgende:

- Schending van het legaliteitsbeginsel, daar het OLAF zijn handeling aan rechterlijk toezicht heeft onttrokken, en van het gelijkheidsbeginsel, daar door de bestreden handeling iedere natuurlijke of rechtspersoon wordt gediscrimineerd die geen ambtenaar of ander personeelslid van de communautaire instellingen is. Alleen deze laatsten kunnen immers klachten indienen tegen handelingen van het OLAF.
- Schending van het fundamenteel recht op verweer.
- Het OLAF is naar analogie van artikel 14 van verordening nr. 1073/1994 verplicht, klachten tegen handelingen toe te staan en te antwoorden op vragen ten gronde zoals in de klacht geformuleerd.

Beroep, op 30 januari 2003 ingesteld door Specialarbejderforbundet i Danmark SID tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-30/03)

(2003/C 70/52)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 30 januari 2003 beroep ingesteld tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen door Specialarbejderforbundet i Danmark SID, Kopenhagen, Denemarken, vertegenwoordigd door P. Bentley, QC, A. Worsøe en F. Ragolle, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren beschikking C(2002) 4370 def van de Commissie van 13 november 2002, voorzover daarin geen bezwaar wordt gemaakt tegen fiscale maatregelen die sinds 1 januari 1989 worden toegepast ten gunste van zeelieden aan boord van schepen die in Denemarken in het DAS- of het DIS-register zijn geregistreerd;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, de Specialarbejderforbundet i Danmark, heeft bij de Commissie een klacht ingediend over de belastingheffing van zeelieden aan boord van schepen die in Denemarken in het Deense internationale scheepsregister (DIS) zijn geregistreerd. In de bestreden beschikking heeft de Commissie besloten, geen bezwaar te maken tegen de fiscale maatregelen, en deze aangemerkt als staatssteun die ingevolge artikel 87, lid 3, sub c, EG verenigbaar was en is met de gemeenschappelijke markt.

De litigieuze fiscale maatregelen kennen belastingvrijstellingen toe aan alle zeelieden die tewerkgesteld zijn op in het DIS-register geregistreerde schepen. De Commissie heeft dit verenigbaar geacht met de communautaire richtsnoeren betreffende overheidssteun voor het zeevervoer⁽¹⁾, volgens welke verlaagde tarieven voor de inkomstenbelasting voor EG-zeelieden aan boord van in een lidstaat geregistreerde schepen verenigbaar zijn met de gemeenschappelijke markt.

Tot staving van haar verzoek beroept verzoekster zich op schending van wezenlijke procedurevoorschriften en van het beginsel van goed bestuur. Aangezien deze zaak ernstige moeilijkheden veroorzaakt, had de Commissie overeenkomstig artikel 88, lid 2, EG een onderzoek moeten instellen.

Verzoekster beroept zich voorts op schending van artikel 87, lid 3, sub c, EG, juncto de communautaire richtsnoeren betreffende overheidssteun voor het zeevervoer en het vertrouwensbeginsel. De Commissie heeft het begrip „EG-zeelieden” ten onrechte aldus uitgelegd dat dit doelt op alle zeelieden die aan boord van in een lidstaat geregistreerd schip zijn tewerkgesteld.

Tenslotte beroept verzoekster zich op kennelijk onjuiste beoordeling. De Commissie had zich een oordeel moeten vormen van de gevolgen van de belastingvrijstellingen voor de tewerkstelling van in een lidstaat wonende zeelieden die worden tewerkgesteld onder voorwaarden die beantwoorden aan de in de Gemeenschap geldende hoge normen.

⁽¹⁾ PB C 205, blz. 5.

Beroep, op 31 januari 2003 ingesteld door Grupo Sada p.a. S.A. tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)

(Zaak T-31/03)

(2003/C 70/53)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 31 januari 2003 beroep ingesteld tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) door Grupo Sada p.a. S.A., te Madrid (Spanje), vertegenwoordigd door A. Aguilar De Armas en J. M. Marrero Ortega, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beslissing van het BHIM van 20 november 2002 te vernietigen voorzover de inschrijving van Grupo Sada als gemeenschapsmerk werd geweigerd;
- het BHIM te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: verzoekster

Betrokken gemeenschapsmerk: beeldmerk GRUPO SADA — aanvraag nr. 157.545 voor waren van de klassen 29, 31 en 35

Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure:	Sadia Concordia Industria e Comercio S.A.		en aanvaarding ervan voor de waren van de klassen 31 en 35
Oppositiemerk of -teken:	beeldmerk SADIA (Spaanse, Italiaanse en Duitse nationale inschrijvingen respectievelijk met nrs. 1.919.733, 642.151 en 2.077.409) voor waren van klasse 29	Beslissing kamer van beroep:	verwerping van het beroep
Beslissing oppositieafdeling:	afwijzing van de inschrijvingsaanvraag voor de waren van klasse 29	Middelen:	onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 alsmede van de rechtspraak inzake de globale beoordeling van de betrokken merken en het gevaar van verwarring tussen deze merken.

III

(Bekendmakingen)

(2003/C 70/54)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

PB C 55 van 8.3.2003

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 44 van 22.2.2003

PB C 31 van 8.2.2003

PB C 19 van 25.1.2003

PB C 7 van 11.1.2003

PB C 323 van 21.12.2002

PB C 305 van 7.12.2002

Deze teksten zijn beschikbaar in:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
